

Love School

Contents

Love School	2
1. [information + Gtnv]	2
2. Chap 1: Chuyển Trường...	4
3. Chap 2: Trường Học Mới	6
4. Đôi Lời Lắm Nhảm Của Mèo ~	8
5. Chap 3: Gặp Mặt, Rung Động Và Thích...	9
6. Chap 4: Lời Hứa _ Sự Thật	12
7. Chap 5: Hạnh Phúc Đi Kèm Nỗi Buồn Nhẹ... -_-	15
8. Special Chap 1 ~ Phỏng Vấn Nóng Couple Kiệt - Chi	18
9. Chap 6: Ngày Đầu Với Chiếc Cồng Tay =))	20
10. Chap 7: Đêm	22
11. Chap 8: Em Có Cần Bảo Vệ Tôi?	25
12. Chap 9: Hiểu Lầm	28
13. Chap 10: Thay Đổi	32
14. Chap 11: Kế Hoạch	34
15. Chap 12: Thân Phận	36
16. Chap 13: Đau	38
17. Chap 14: Đi Chơi	39
18. Chap 15: Love Beach. Sad Beach. Night.	41
19. Chap 16: Xin Lỗi	43
20. Chap 17: Mất Tích	45
21. Chap 18: Giải Cứu	47
22. Thông Báo Kết Quả Gameshow	49
23. Chap 19: Mưa, Máu Và Nước Mắt...	50
24. Special Chap 2 ~ Mạnh Hoàng - Trâm Anh Lên Ghế Phỏng Vấn	52
25. Chap 20: Tình Dậy Mà Theo Đuổi Em Đi!	54
26. Chap 21: Em Nói Thích Anh Khi Nào?	56
27. Chap 22: Bị Phạt	57
28. Chap 23: Học Sinh Mới	60
29. Chap 24: Rắc Rối Tái Sinh	62
30. Chap 25: Yêu !	64
31. Chap 26: Điều Lãng Mạn _ Dự Định Cắm Trại	67
32. Chap 27: Cắm Trại (1)	69
33. Chap 28: Cắm Trại (2)	70
34. Chap 29: Nguy Hiểm	72
35. Chap 30: Anh - Em ?	75
36. Chap 31: Tháng Ngày Tươi Đẹp !	77
37. Chap 32: Có Thật Đã Kết Thúc ?	79
38. Chap 33: Kết Thúc ???	81
39. Chap 34: Thiên Du, Tình Dậy Đi...	84
40. Chap 35: Yêu	86
41. From My Heart	90

42. [ngoại Truyện 1]	91
43. Special Chap 3 ~ Băng - Du, Em Là Lửa Còn Anh Là Băng.	93
44. [ngoại Truyện 2] Biệt Đội Theo Dõi A.k.a Biệt Đội Nhìn Lén	95
45. Thông Báo	97

Love School

Giới thiệu

Link Gốc : <http://www.wattpad.com/story/30539421> Một câu chuyện tình yêu nhẹ nhàng. . . Lãng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/love-school>

1. [information + Gtnv]

Tên fic: Love School

Rating: 14+

Thể loại: school-life, romance,...

Tình trạng: on-going

Warning: truyện trẻ trâu :)) ATSM :))) viết còn thiếu logic vì là truyện đầu tiên Yi viết full ! Lưu ý trước khi đọc đọc rồi đừng khích nhau :v

Tác giả: Nhật Hạ (YiYuo)

Hi! Đây là tác phẩm thứ hai của tớ. Tớ đã up 3 chap bên Zing từ... năm ngoái. Cơ mà bây giờ rất rất muốn tiếp tục truyện này. Có lẽ sẽ mới lạ hơn 3 chap ở bản cũ. [Tớ cũng đang tìm lại cảm hứng tiếp tục fic Wings Of Love đây, đó là fic đầu của tớ. Có lẽ nó sẽ xuất hiện ở Wattpad vào 1 ngày không xa]

Lúc đầu đây là truyện 12 CHD nhưng do nhiều n.v tớ không sắp xếp được, nên sẽ có thay đổi hơn bản cũ. Truyện này nói về cuộc sống của những bạn trẻ với 4 lứa tuổi khác nhau, học chung một lớp, và rồi tình cảm ngày một lớn hơn... bất chấp cả tuổi tác, tình yêu nảy sinh dần dần trong tâm hồn của các cô cậu học sinh cấp III...

Bên cạnh fic Angel & Vampire Undying Love [tác phẩm thứ ba], thì fic này thuộc loại tình cảm học đường, không ảo hay quá nhiều máu me như fic kia. Mong các bạn sẽ có những phút giây vui vẻ. Love all

GTNV truyện Love School

1. Trần Thiên Du (nam)

*Là người lớn tuổi nhất nhóm nhưng lại đi thích con nhỏ tuổi nhất và thường xuyên bị “con bé” nhỏ tuổi kia kêu là ‘hâm’

_Tuổi 18

_Thân thế: mẹ là một nữ giám đốc tập đoàn nổi tiếng nhất thế giới, ba là mafia khét tiếng trong thế giới ngầm. Một người thích đi xa gia đình, sống tự lập, vì vậy cậu sở hữu riêng một căn biệt thự và sống cùng hai thằng bạn thân.

_Tính cách: ham ăn(nhưng không biết tại sao vẫn giữ được cái chức hot boy nhất nhóm, body vẫn chuẩn -.-), bướng bỉnh một cách đáng yêu, rất quan tâm bạn bè, đôi lúc hâm hâm.

_Ngoại hình: cao 1m8, hot boy zũ zội, tóc nâu, mắt nâu [T/g: sẽ có ngoại truyện phỏng vấn riêng anh Thiên Du nha, tới lúc đó sẽ thấy vẻ đẹp troai của anh í ~.~]

2. Nguyễn Mạnh Hoàng (nam)

*Lớn ngang bằng Thiên Du, bạn thân từ thời “cởi chuồng tắm mưa” của Thiên Du và Tuấn Kiệt. Cũng thích cô bé nhỏ nhất nhóm [nhưng sau này sẽ khác]

_Tuổi: 18

_Thân Thế: Không rõ, chỉ biết là mồ côi cha mẹ từ nhỏ, cha, mẹ anh để lại cho anh 1 gia tài kết sù. Vác nguyên cái gia tài gửi nhà bank. Ở chung với 2 thằng bạn trời đánh.

_Tính cách: sống có kỉ luật. Là một con người ấm áp, tình cảm. Quan tâm bạn bè. Yêu ai là sẽ yêu sâu đậm, một lòng một dạ không tời xa =))

_Ngoại hình: very handsome, tóc vàng, mắt xanh, cao 1m8

3. Vũ Tuấn Kiệt (nam)

*Nhỏ tuổi nhất trong 3 thằng con trai. Cơ mà vẫn xem nhau là bạn, mày tao chấp hết. Thích một người lớn hơn mình 1t, kệ, cao hơn làm anh luôn =]]

_Tuổi: 16

_Thân thế: Con của giám đốc tập đoàn khách sạn sang trọng nổi tiếng 5 sao. Hưởng gia tài từ ba mẹ nhưng lại không thích quản lí công ty. Dọn nhà tới biệt thự riêng cùng 2 thằng bạn thân từ nhỏ.

_Tính cách: Thích tán gái, là một người có tài sát gái khỏi chê. Dù lẳng nhăng nhưng đã yêu ai thì sẽ iu thật lòng.

_Ngoại hình: handsome, cao 1m7, tóc nhuộm xanh, mắt nâu đen.

4. Hạ Băng Băng(nữ)

* Nhỏ tuổi và nghịch ngợm nhất nhóm. Cái tên không nói lên con người.

_Tuổi: 16

_Thân thế: Baba là Mafia, mẹ là nhà bác học nổi tiếng có nhiều phát minh vĩ đại. Là em của Trâm Anh nhưng không giống chị tí nào về tính cách, hehe

_Tính cách: Trẻ con, tinh nghịch, đôi lúc bí ẩn giống cha và yêu những lọ thí nghiệm giống mẹ, thích nghịch súng và sẵn sàng nhắm tâm với những kẻ làm cô ngứa mắt và đụng tới pạn pè cô, là bạn thân của Diệu Chi và em ruột của Trâm Anh.

_Ngoại hình: hot girl baby so ciu. Cao 1m55, màu tóc khá ảo, lúc nâu nhạt, lúc trắng bạch kim. Màu mắt: đỏ

5. Hạ Trâm Anh (nữ)

*Là bà bảo mẫu trong nhóm vì lớn tuổi và rất nghiêm túc. Chị gái của Băng Băng

_Tuổi: 18

_Thân thế: nhìn bên trên, gia cảnh như Băng Băng. Chụy em mà =))

_Tính cách: Được coi như bà bảo mẫu trong nhóm vì lúc nào cũng bla... bla... bla... nhứt đầu. Nhưng lại là một cô gái hiền lành, đôi lúc cũng bướng bỉnh đáng yêu.

_Ngoại hình: cao 1m7, tóc tím, mắt tím. Đeo kính. Mặt tri thức đáng yêu.

6. Lê Diệu Chi (nữ)

* Bạn thân của Băng Băng.

_Tuổi: khai sinh 16, tuổi thật 17

_Thân thế: Mất bố từ nhỏ. Gia đình làm gì cũng không rõ nhưng rất ư giàu có.

_Tính cách: Trẻ con không kém Băng Băng. Ham chơi, tinh nghịch. Đáng yêu cực độ.

_Ngoại hình: cute dễ thương, tóc nâu nhạt, mắt xanh. Cao 1m55

P/s: mỗi chương sẽ đính kèm ảnh của từng n.vật nhé. Sẽ có chương riêng phỏng vấn từng người nữa, haha ==]]

2. Chap 1: Chuyển Trường...

Hi! Mong các bạn sẽ ủng hộ fic này của mình, nha ==)) mình đặt rất nhiều niềm tin vào truyện này. Love you all

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Class 10a1, THPT Sky...

- Hôm nay cô xin thông báo cho tất cả các em một tin. Lớp ta sẽ có 2 bạn được chuyển đến trường Black Star...

- What? Chuyện gì xảy ra vậy hả cô o.o???- cả lớp nhao nhao nháo nháo

- Chính xác là hai em học sinh cá biệt nhất của lớp ta sẽ được chuyển đi NGAY_BÂY_GIỜ.

Đầu đó phía cuối lớp, có 2 gương mặt đang rất rất tự hào vì biết mình chính là 2 người mà cô nhắc đến.

- Băng Băng, cậu nghĩ cậu là người đi chứ? - Diệu Chi quay sang hỏi con nhõ ngồi cạnh mang cái tên Băng Băng.

- Cậu nghĩ một người mang tiền án sử dụng súng trong trường và gây rối loạn hòa bình vì hóa chất thì có vào cái trường đó không? - nó nói với vẻ mặt tự hào kèm theo nụ cười “nham hiểm”.

Vâng, như các bạn thấy đấy, nó - Hạ Băng Băng, là 1 con nhóc lớp 10 vô cùng nhí nhỏ, thích quậy phá bằng chất hóa học, và thích đùa với súng ==))

- Còn cậu cũng không ngoại lệ nhỉ. Để tớ xem, học kì I hạnh kiểm Tb ha, kèm theo tiền án đánh nhau trong trường ha, đi theo tớ giật súng bắn tùm lum ha, vậy cũng đủ nhỉ! - nó cười cười “nguy hiểm” rồi nói.

Con bé Lê Diệu Chi. Best friend của nó. Hai đứa này có thể nói là ác mộng của ngôi trường Sky, vô cùng nguy hiểm và vô cùng lì lợm.

- Đương nhiên rồi “bà zà” - con bé cười với vẻ tự hào - mà tội lớn nhất của 2 đứa mình là tội gây áp lực cho ông hiệu trưởng bằng súng nhỉ?

- Yes...!

Và thế là không cần bà cô nhắc, 2 con người nổi tiếng của chúng ta đứng dậy, xách cặp, bước ra khỏi lớp với vẻ mặt tự hào và rất chi là sung sướng. Cả 2 thẳng tiến về nhà chuẩn bị cho ngày hôm sau tại ngôi trường Black Stars.

Phòng học của 2 đứa nó ở tầng hai, bây giờ bước lên tầng 3, lớp 12a5...

- Vâng vâng, xin kính thưa em Hạ Trâm Anh, hôm nay tôi thông báo cho em một tin là em đã được nằm trong danh sách chọn để vào trường Black Stars... - bà cô giáo lia con mắt xuống cuối lớp mà nhìn vào cô gái tên Trâm Anh...

Hạ Trâm Anh, chị gái của nó, nghiêm túc trong mọi tình huống, tuy nhiên lại không được sự yêu thích của giáo viên. Vì cô là một cô gái hay chống lại giáo viên vì ý nghĩ lớn hơn so với tuổi, không khuất phục với bất kì thầy cô nào.

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Cách ngôi trường của 3 đứa con gái chừng >10km, là THPT Wings... Class 10a5

- E hèm, kính thưa các anh chị học sinh, sau đây, thầy xin báo cho 1 bạn học sinh ĐẶC BIỆT trong lớp biết. Trường Black Star đang yêu cầu lớp ta chuyển em đến ạ.

Class 12a2...

- Nếu như tôi không nói thì có lẽ sẽ có 2 em trong lớp này sẽ tự biết tôi muốn nói gì vì các e đã nghe thông báo lúc sáng.

Sau những giây phút im ắng ấy trong lớp học thì đồng loạt 2 cánh cửa 10a5 và 12a2 đồng loạt mở ra và 3 con người với 3 tính cách mang cặp lần lượt bước ra (đương nhiên là mặt tự hào), thông tin sơ lược như sau:

_Hần - Trần Thiên Du, 12a2: tiền án sử dụng súng ngay trong lớp học và vô vàn trận đánh gây thương tích trong trường. Nghe tên thì có vẻ dịu dàng nhưng thật ra là độ bạo rất chi là bá đạo.

_Nguyễn Mạnh Hoàng, 12a2, có trái tim ấm áp nhưng cũng là siêu quậy có tiếng. Học giỏi nhưng thích phờn ~~ thạo từ võ tới súng.

_Thằng nhóc Vũ Tuấn Kiệt, 10a5, học hành thuộc dạng “gút” danh sách =)) tiền án đánh nhau, mân mê súng trong lớp, tán gái quá dữ dằn, vân vân và mây mây...

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Tại “hang ổ” của ba thằng hâm... Biệt thự của 3 chàng trai nhà ta là một căn biệt thự rất lớn, sử dụng quỹ cá nhân để đầu tư đấy nhá!

- Thiên Du, Mạnh Hoàng, hôm nay hơi bị vui tụi bây ơi! - giọng nói trẻ con này không ai khác ngoài Tuấn Kiệt.

- Vụ chuyển trường chứ gì? - Thiên Du vừa ôm cái máy tính + nghe nhạc + ăn bánh + nói chuyện.

- Uk! Tao được qua Black Stars rồi. - thằng nhóc lại oang oang [cơ mà cũng ghê gớm, nhỏ hơn 2t mà mày tao luôn nhá ~.~]

- Tao cũng thế... Mà kế hoạch mới nên chuẩn bị ngay mày nhỉ?

- Okê!

- Hai đứa bay ồn quá, im lặng tao ngủ coi... - vâng, cái giọng nói trầm ấm nhưng không kém oai hùng này không ai khác ngoài Mạnh Hoàng.

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Nhà của nó và chị Trâm Anh... Nhà riêng nhé. Vì ba nó rất bận, thế giới ngầm mà, khó có thời gian rảnh rỗi -.- mẹ thì đi công tác suốt, nhà khoa học nổi tiếng luôn đấy!...

- Chị hai cũng vào trường Black Star phải không? - Bắng Bắng vừa ngồi cầm cốc trà đào - đã hút sạch chỉ còn lại 1 miếng đào, nó cũng ăn nốt -.- vừa nói với chị.

- Ủ em

- Haha, vậy là vui rồi. Có Diệu Chi nữa chị ạ =))

- Hai em cũng đừng quậy quá đấy. Ở Black Star học sinh không đơn giản như ở Sky đâu...

- Vâng ạ :3

Không khí im lặng vây quanh chị em nhà họ Hạ, Trâm Anh cầm tách trà lên, nhìn vu vơ ra không gian ngoài kia, nuôi cái hi vọng cô ấp ủ bấy lâu nay trong lòng, là được gặp Rain, người mà cô yêu quý [Trâm Anh còn có biệt danh là Sun, do một người-đặc-biệt đặt cho đấy], còn nó thì đang cầm cốc trà đào thứ hai, uống khí thế, hơ hơ.

- Chị đi ngủ đây, em cũng ngủ đi. Mai đến trường.

- Vâng ạ... Cơ mà em nói chuyện với Chi một tí. Chị ngủ ngon!

- Ừ ...

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

11h pm ...

Aquarius: ê Chi, mày chuẩn bị tới đâu rồi, hả?

Chi Ciuu: xong xong, phõn đi mày!

Aquarius: mày có tính của anh nào không thế?

Ck Chi Ciuu: êu êu, hai cô nương... Chi làm sao mà của ai được, có ta đây rồi mà, haha...

Chi Ciuu: vâng vâng, mà quen bữa giờ không chịu cho vk xem mặt, vk quen đứa khác nhé...

Ck Chi Ciuu: thôi thôi, từ từ, vào một ngày không xa... Iu iu nè <>

Aquarius: thôi đi 2 đứa điên, sến quá =))

Chi Ciuu: im. Mày đi ngủ đi con ch*

Ck Chi Ciuu: rồi một ngày, sẽ được gặp, nhanh thôi...

Đó chính là đoạn chat chit đêm phía cửa nó và con Diệu Chi. Ngoài ra còn có người yêu bí mật của con Chi nữa. Nói bí mật cũng phải, ừ thì người yêu, nhưng chỉ biết mỗi cái nickname Teddy, không tên không họ không biết mặt. Chỉ biết là thích, rồi tới, xong. Nó cũng không rảnh mà bắn khoản khi con bạn thân nó gặp n.y sẽ như thế nào, mệt... Nó lên giường ngủ, ngoài trời, gió thổi hiu hiu, một đêm dần trôi qua...

@Mewo@

Đã in dấu dép

P/s: chap này đính kèm hình chị Trâm Anh nhé =))

3. Chap 2: Trường Học Mới

Tại biệt thự nhà họ Lê...

- Á huhuhuhu! Còn sớm cơ mà, con muốn ngủ!- Tiếng hét toáng lên vang ra từ phòng Diệu Chi

- Tiểu thư à, đi học đi, cô nói là sẽ sang đi cùng cô Băng Băng mà - Người quản gia nài nỉ

Nhỏ ko nói ko rằng, nằm úp mặt vào gối mà “khò khò”. Nhỏ quên mất hôm nay sang trường mới, vì nhà Diệu Chi rất gần trường Sky, ngày nào cũng dậy trễ... Sau mãi nửa tiếng mà chẳng thấy động tĩnh gì, lại giật tiểu thư ra khỏi giường không được, vị quản gia đáng kính đành kêu vệ sĩ ra tay (hơi tàn nhẫn). Nhỏ giãy giụa trong tay 1 ông vệ sĩ mà chẳng tài nào thoát được, cô nàng chỉ còn cách nằm im chờ lên thiên đân (mô phật). Bỗng sực nhớ ra một điều gì đó, cô vùng khỏi tay ông vệ sĩ và nhanh chóng làm VSCN... Vâng, nhớ nhớ ra rồi đấy =))

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Tại biệt thự riêng của 2 tiểu thư họ Hạ...

- Bắng Bắng... Dậy mau, tới giờ đi học rồi. - Trâm Anh đập cửa phòng nó

- Ừ....., còn sớm mà chị hai... Em-muốn-ngủ...

- Em biết mấy giờ rồi không? Con bé Diệu Chi đang chờ em dưới nhà đấy. Để bạn chờ như vậy em coi được không hả? Hôm nay là buổi học đầu tiên tại Black Star, em muốn m.n nghĩ em như thế nào? ...blah...blah...

- Được rồi chị ạ, chờ e 5'

Nó nói rồi bước xuống giường, đánh răng nhanh nhất có thể [nàng ở dơ gê], chạy qua loa cái đầu tóc rồi màu bạch kim lai nâu nâu của mình, do chưa có đồng phục nên nó mang một cái áo sơ mi trắng, váy đen, mang thêm tất tattoo in hình con mèo [hơ hơ, chân nó đẹp lắm nhưng do trời lạnh thôi, haha], giày bata trắng, vớ thêm chiếc snapback đội kên đầu, trông nó năng động và đáng yêu, xách chiếc balô nhảy thẳng từ trên lầu xuống tầng trệt [o.0 lần 1] trong ánh mắt thán phục của Diệu Chi và sự chào thua của cô chị Trâm Anh... [Nó nghịch vậy chứ thật ra chẳng biết tý võ để phòng thân, được cái nhảy, leo trèo là giỏi]

- Mày nhanh nhí? - Diệu Chi nhìn nó rồi cười, là bestfriend của nhau mà cách ăn mặc của nó và con bé chẳng giống nhau tý nào. Khác với vẻ năng động của Bắng Bắng, nhõ mang áo sơ mi, váy kèm theo giày cao gót, tóc xõa dài, đeo chiếc kính tròn trông ngây thơ vô (số) tội, mang chiếc túi hình Tuzki đáng yêu vô cùng ~.

~Chị hai Trâm Anh của nó thì khác thì khác, đồng phục nữ sinh (kiểu nhật bản ấy, váy dài hơn xít), tóc dài xõa thẳng, túi quai chéo, mắt kiếng, trông nghiêm túc nhưng lại đẹp một nét riêng. Chính vẻ đẹp này rất lâu rồi đã khiến ột cậu con trai lạnh lùng phải rung động [o.0]...

- Chi này, mày đem đầy đủ mọi thứ chứ, nội trú đấy.

- Đủ rồi, đầu tiên là thuốc men, quần áo, điện thoại, súng..v.v. Còn mày? - con bé Diệu Chi nói rồi *chọt chọt* vô cái balô của nó

- Ấy ấy, đừng chọt vào cặp tao chứ - nó nói rồi cười một nụ cười ranh ma

- Sao thế? Báu vật à?- Diệu Chi tò mò hỏi

Nó cười gian xảo rồi ghé tai nhỏ nói điều gì đó làm cô sợ xanh mặt và cũng cảnh giác nhìn chằm chằm vào cái cặp “nguy hiểm” nó đang vác lên vai. Câu nói Bắng Bắng hù Diệu Chi nhà ta chính là “Nó sẽ nổ đấy”. Mà cái gì nổ chắc ai cũng biết rồi phải không? Là thuốc hóa học đấy ...

- Mấy em nhiều chuyện quá. Đi thôi nào... - Trâm Anh lên tiếng.

- Yes madam...

Cả 3 cô gái của chúng ta cùng bước ra xe đến trường. Trâm Anh lái xe, Diệu Chi nghiên cứu súng, nó thì đeo headphone nghe nhạc và nghịch những lọ thí nghiệm của mình. Cứ thế, chiếc xe chạy băng băng đến ngôi trường Black Star.

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

“Hang ổ” của Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt...

- Hà hà, xem nào: súng, dao bấm, thuốc,..v.v. đủ rồi... - Tuấn Kiệt vừa ngồi soạn đồ vừa nói - Ô mà sao chưa có động tĩnh của thằng Du nhể?

- Chắc nó còn ngủ... - Mạnh Hoàng nói rồi mang balô lên vai đi ra xe. Hôm nay anh mang một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen. Trông thư sinh nhưng vô cùng đẹp trai ~..~

Tuấn Kiệt nghe Mạnh Hoàng nói tới đó rồi nhảy phóc qua phòng của hần mới biết ông anh Thiên Du “iêu quý” hơn thằng nhóc tới 2t còn ôm lấy “giấc mơ” của ổng. Thật sự là hần lớn rồi nhưng vẫn lười hơn Tuấn Kiệt nhiều. Ngủ nhiều. Ăn nhiều. Nhưng thằng nhóc Tuấn Kiệt vẫn không thể hiểu nổi làm sao mà hần có thể giữ cái body cùng cái chức HOTBOY mãi như vậy....

- Thiên Du, mày dậy coi - thằng nhóc vừa kêu vừa lật tung cái chăn mà hần đang cố níu lấy - Níu kéo giấc mơ không hạnh phúc đâu.... [hơ hơ, phát ngôn chuẩn chuẩn dữ vậy nè]

- Được rồi, được rồi, tao dậy rồi đây...

Thế là thằng nhóc về phòng, Tuấn Kiệt thì chuẩn bị đã xong hết, áo thun, thêm cái áo khoác, quần jeans tóc tai theo lối nghịch ngợm, balô cũng đầy đủ vật dụng nguy hiểm, yên tâm lên đường. Còn hần bây giờ mới đánh răng, cũng qua loa xẹt qua xẹt lại [như con Bống Bống mà tác giả đã nói lúc nãy], áo thun, quần jeans, áo hoodie, tóc theo kiểu của 1 hotboy đúng chuẩn, balô thì được xếp đồ từ tối hôm...kia, khoác lên một bên vai, lấy chiếc snapback đội lên đầu và ung dung bước xuống nhà với cái bánh trên tay... Xét cho cùng thì hần theo phong cách Handsome nhưng cũng nghịch ngợm không kém. Hai cậu con trai cùng đi ra xe, Mạnh Hoàng ngồi trong xe cầm vô-lăng chờ sẵn, hần ngồi nge nhạc và... gặm bánh, Tuấn Kiệt thì ngồi ... ngủ [-.]...

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Buổi sáng tại sân trường Black Star... Một ngày với nhiều chuyện bất ngờ + dở khóc dở cười sẽ xảy ra...

Một chiếc xe thể thao màu đỏ dừng lại ngay trước cổng trường. Sân trường đã rộn ràng giờ còn náo loạn hơn âm thanh nhốn nháo của tụi con trai trong trường, lí do là vì tụi nó thấy ba bạn nữ rất cute bước xuống xe và bước vào trường, đó chính là Băng Băng, Trâm Anh và Diệu Chi. Nó thì vừa đi vừa ném cho tụi con trai ánh mắt hình viên đạn khá là “thân thiện”, còn Diệu Chi thì nháy mắt rồi cười làm cảm tụi con trai rơi lộp bộp, làm tụi đó mừng phát khóc, nước mắt hạnh phúc chảy ra như sông mùa lũ, còn Trâm Anh thì ôm khư khư cuốn sách... Tụi nó đi thẳng lên lớp H [lớp chọn đấy ạ], nhìn qua một lượt rồi bỏ luôn buổi sáng, đi về kí túc xá nhận phòng, không thèm lên phòng hiệu trưởng vì đã quá rõ về cái trường này...

~ Sau 1 lúc ngồi xe, ba chàng trai cũng tới trường... Hiện giờ tại đi trễ nên chẳng còn ai ở dưới sân trường trừ những chú bảo vệ đi tuần. Trước cổng đã có sẵn 1 người phụ nữ đứng đón ba đứa nó.

- Xin chào! Có phải là ba thiếu gia Thiên Du, Mạnh Hoàng và Tuấn Kiệt không ạ? Tôi là người sẽ phụ trách dẫn các cậu đến phòng hiệu trưởng. Xin hãy đi theo tôi.- Cô gái đó nói rồi mỉm cười nhẹ nhàng làm Tuấn Kiệt liền sáng mắt lên quyết tâm cửa đổ cho tròn bộ sưu tập 200 em của mình (=='). Bọn hần lững thững đi theo cô gái đó vào phòng hiệu trưởng nhận lớp...

#Mewo#

Đã in dấu dép

P/s: chap đính kèm ảnh Nguyễn Mạnh Hoàng ~~ chiêm ngưỡng nhá!

4. Đôi Lời Lảm Nhảm Của Mèo ~

Ồ hơ hơ, mấy chap đầu cho Mèo xin lỗi m.n nhé!

Do bản cũ của Love School là 12 cung hoàng đạo nên trong 5 chap đầu sẽ có một số lỗi nhỏ.

Đôi khi có một số tên Mèo bỏ sót nên còn là Bảo Bình hay Nhân Mã gì gì đó =(

M.n yên tâm, chỉ 5 chap đầu thôi nhé. Tại bản cũ chưa edit chỉ viết được 5 chap thôi =))

Mong m.n thông cảm. Tớ xl nhiều nhé! M.n đọc truyện vui vẻ ~.

~Enjoy ~

5. Chap 3: Gặp Mặt, Rung Động Và Thích...

Hi! Sau đây mình xin xuất bản chap 3 =)) Mặc dù đã viết rồi nhưng mình còn phải sửa từ Cung Hoàng Đạo sang tên và sửa teencode [vì lúc trước mình viết teencode ghê lắm] nên hơi lâu. Xin lỗi đã để m.n chờ lâu ạ!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Tại phòng hiệu trưởng trường Black Star... Trên chiếc ghế của mình, ông hiệu trưởng nhìn qua ba cậu con trai nhà ta, vâng, toàn con trai của mấy sư phụ, ông cầm khăn qua lau nhẹ những giọt mồ hôi trên trán, trông ông thật tội nghiệp, lấy lại bình tĩnh, ông cất lời:

- Dạ... Chiều nay trường chúng ta sẽ có một buổi khai mạc năm học. Vì hôm nay là ngày tổ chức lễ khai giảng trong năm, nên hi vọng ba em có mặt sớm. Với lại ba em sẽ ở lại kí túc xá nên hẳn sẽ chẳng khó khăn gì về giờ giấc đâu nhỉ?

Ba thằng trở mặt ngạc nhiên nhìn hiệu trưởng. Hình như họ nghe loáng thoáng ông ta vừa nói cái gì đó là ở lại kí túc xá, hơ hơ, kí túc xá, tức là không được về nhà sao?

- Ông lão, ông đùa với tôi đấy à? Ông nghĩ sao chúng tôi phải ở lại cái trường toàn lũ sâu bọ vậy hả? - Thiên Du chồm dậy, giật cây súng trong cặp ra rồi chĩa thẳng vào đầu hiệu trưởng...

Ông ta sợ phát hoảng, mặt xanh như tàu lá chuối, rồi chuyển sang mặt trắng như không còn máu, mắt nhắm nghiền không đủ can đảm nhìn thẳng học trò đầy quyền lực này. Mạnh Hoàng thấy thế liền giải vây giúp ông thầy kéo hần đại đột thì mệt...

- Đành chịu, đó là nội qui. Với lại những bậc phụ huynh đáng kính của chúng ta yêu cầu như vậy đấy --

Hai thằng kia ngạc nhiên nhìn Mạnh Hoàng, rồi lại quay qua đưa bốn con mắt ngây thơ vô (số) tội lên nhìn nhau.

Thầy hiệu trưởng đưa cho tụi hần một tấm chỉ dẫn kí túc xá họ ở và lớp học. Kí túc xá khu A. Lớp H...

ZzzzzzzzzzzBlack_Star_SchoolzzzzzzzzzzZ

Black Star là một trường học vô cùng lớn và vô cùng sang trọng. Trường dành riêng cho những học sinh con-nhà-giàu và quây-ngút-trời-xanh. Những học sinh ở đây đa số là cá biệt, quây_quốn_quấy vô địch không ai bằng. Tuy nhiên những học sinh ở đây học cũng rất giỏi...

Trường có 1 khu kí túc xá dành riêng cho những đứa con nhà quyền lực, gọi là kí túc xá khu A. Bất cứ ai cũng không được đặt chân tới đây ngoài những học trò có thể V.I.P. Ai mà vào tự tiện mà không có thể là bị thầy hiệu trưởng lôi ra “xử trảm” ngay [_ _]. Kí túc xá này rất đầy đủ tiện nghi và được coi là sang con ngan nhất. Khu A nằm cạnh vườn hoa của trường và lớn hơn các khu khác nhiều. Còn lớp học của 6 người bạn trẻ này là lớp H, lớp “ngoan” nhất trường [từ dưới đếm lên đấy ạ]. Thật ra lớp này chính xác là dành cho học sinh cá biệt chuyên quây phá, bá đạo. Nhưng IQ lớp này thì hình như là nhất trường đấy ạ.

ZzzzzzzzzzzQuay_lại_vấn_đề_chínhzzzzzzzzzzZ

Thay vì lên lớp học, tụi nó và tụi hần lên thẳng kí túc xá để...ngủ. Nó, nhỏ Diệu Chi và Trâm Anh ở phòng số 2. Hần, thằng nhóc Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng ở phòng số 1. Về tới phòng thì cả 6 con người tỏa sáng siêu sao của chúng ta đều lăn ra giường và ngủ, oaaaaaaaaa.... Đang ngủ, bỗng một vài học sinh cúp buối như tụi nó la toáng lên ngoài hành lang và gõ cửa từng phòng của mọi người mà la lớn:

- Dậy! Dậy đi! Cô giám thị ác quỷ tới!

Vâng, khi còn ở trường cũ, Trâm Anh đã nghiên cứu rất kĩ trường Black Star và biết được cô giám thị trường này rất đáng sợ, ác như con cá thác lác [-.-]. Bên phe tụi hần thì công việc nghiên cứu này Mạnh Hoàng đã làm rồi. Lập tức, bọn nó chồm dậy chạy toán loạn tìm cách đến lớp học mà qua mắt được bà cô. Nghe danh thôi cũng đủ sợ bà cô này rồi. Cả đám cuống cuống xách cái cặp ra khỏi phòng chạy vèo đến cuối kí

túc xá. Tại nơi này, tụi nó và tụi hần gặp nhau... Vâng, cuộc gặp gỡ không gây sốc, nghĩa là không xi-nê gì nhưng có thể nói là rất độc và lạ.

- Nay, làm sao đây? - nó khều khều người đứng bên cạnh mình và nói [hơ, quen không vậy má?]

- Tao có sáng kiến này, chúng ta leo xuống dưới nhé! - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ tay xuống phía dưới, chỗ vườn hoa...

- Cách leo? - Diệu Chi hỏi, mặc dù chẳng biết đứa nào vừa đưa ra ý kiến, quay đầu lại thấy đám học sinh chuột nhắt kia bị tóm sạch rồi, vẻ mặt của nhõ gấp gấp như người tử tù vượt ngục [còn gì mà không đúng]

- Nhảy!- Thiên Du đáp gọn rồi bảo Hoàng xuống trước

Mạnh Hoàng nhảy xuống trước rồi ra hiệu ọi người quăng cặp xuống. Tiếp đến là hần, anh chàng nhảy xuống một cách gọn nhẹ. Vừa quay đầu lại nhìn lên thì “RẦM”, một cái vật gì đó bay vèo xuống đè hần té cái rầm.

Hần choáng vài giây, xoa xoa cái mông iêu quý của mình rồi la lên...

- Á á! Cái gì vậy nè?

- Cho mình xin lỗi... - nó, cái vật bay vừa hạ cánh trên mình hần riu rít xin lỗi.

Anh chàng mở mắt, bắt gặp ánh mắt trẻ con vô cùng đáng yêu của nó thì chột ngớ người ra, đứng hình và s, trái tim khẽ đập lệch nhịp... Vâng, cảnh lúc này vô cùng lãng mạn, nó nằm trên, hần nằm dưới, trên một bãi cỏ xanh, lác đác vài bông hoa nho nhỏ, gió thổi vi vu...

- Nhanh lên, không có thời gian tình tứ đâu hai người kia. Tránh ra tao xuống - Tuấn Kiệt nhìn xuống vừa nói vừa cười khúc khích.

Nó đỡ hần đứng lên rồi từ từ chờ ba người kia xuống. Cả bọn 3 chân 4 cẳng phóng như bay về phía lớp H mà bà giám thị không hề biết!

Nhưng ác hơn là vì trường rộng nên việc chạy tiết như thế này quả không dễ dàng. Cuối cùng, khi vừa đến lớp thì chuông ra chơi reng lên. Cả đám thở phào một mỗi đứng dựa lưng vào lan can gần lớp để...thở.

Diệu Chi đứng dựa vào lan can, thở hồng hộc vì mệt. Chưa yên bình được bao lâu vì chuyện đó, sáu đứa nó còn bị đè bẹp dí vào bức tường và lan can vì đám học sinh từ trong lớp ủa ra như bọn tâm thần trốn trại. Lúc đó, nó đang cầm nhìn nhìn *lắc lắc* cái lọ nước màu xanh xanh vừa lấy từ cái cặp “nguy hiểm” của nó ra. Song, do bị xô xát lẫn giẫm đạp, nó bị ép sát vào lan can. Giật mình, tuột tay, lọ nước ấy xuống dưới lầu, nổ cái bùm... Cái lọ bị vỡ, nó nhìn thấy mà đơ người, mặt tối sầm lại, đứng im bặt không nói lời nào.

Trong đám đông, tiếng nhiều nữ sinh hét lên hạnh phúc:

- Ôi, nhìn họ kia, đẹp trai quá

- Đó có phải ra anh Thiên Du không? Đẹp trai quá đi...

- Cả anh Hoàng và anh Tuấn Kiệt nữa... Ôi...

Những câu cảm thán ấy vừa dứt thì tụi hần liền gặp hàng trăm ánh nhìn chú ý. Rồi đám con gái từ đâu vây quanh tụi hần, hất Trâm Anh ra té cả xuống đất. Tụi nó cũng sáng chói không kém. Ngay khi Trâm Anh vừa bị hất ra là có cả đám con trai vây quanh đỡ dậy. Bọn nam, nữ sinh loi choi lóc chóc cứ ồ ạt xin chữ kí, chụp hình. Còn nó thì vẫn còn đang cúi mặt xuống, Diệu Chi thì *chột chột* nó nhưng cũng vô hiệu nghiệm. Bỗng, nó - Hạ Băng Băng - lạnh lùng rút nhanh cây súng đang vắt ngang túi áo chìa vào đám kiến dai như con đĩa.

- Mấy người, tránh ra mau, nếu chưa muốn chết! - Mắt nó nhìn vào cái đám kia đầy sát khí

Nó nói dứt câu, thì bên tụi hần, Mạnh Hoàng, bỗng nhiên thấy nó quen quen, cả cái cách nhí nhảnh trẻ con, cả sự tức giận khi bị chọc tức, quen lắm. Anh nhìn sang Trâm Anh, cả cô gái này cũng rất quen. Hai chị em này làm anh nhớ lại một người, rất thân, người mà anh yêu thương, người đã biến anh từ một người lạnh lùng thành một con người biết quan tâm người khác... Anh nghĩ, có lẽ người ấy là nó - Băng Băng, vì

cô bé ngày xưa không quá nghiêm như Trâm Anh. Anh không biết tên thật của cô bé đó, chỉ biết cái nick name của cô bé - Sun.

Còn hấn, tự nhiên lúc nào nhìn nó, hấn cũng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, hấn có bị bệnh tim mạch gì đâu -.- chẳng lẽ...

Riêng về phần đám kiến kia, lập tức lùi lại, như cảnh giác phần nào, nhưng từ đằng sau đó vang lên một tiếng vỗ tay chế giễu... Từ đám đông, 1 đứa con gái có mái tóc dài đen nhánh, mắt màu đen trông xinh xắn nhưng khuôn mặt toát lên vẻ gian gian. Đi sau cô ta là 2 đứa đàn em đầu tóc màu mè line xanh line đỏ, quần áo diêm dúa váy xòe đầm ngắn hở trên thiếu dưới -.-

- Khá khen cho kẻ mới vào trường mà đã làm loạn, còn đem cả súng giả để hù. Xin lỗi em, chị đây dù có mù cũng biết cây súng đó là giả...

ZzzzzzzzzzGTNV_mớizzzzzzzzzzZ

_Võ Hoàng Linh: tiểu thư nhà họ Võ. Nhà rất có quyền lực nhưng đương nhiên là không bằng đám tụi nó. Xinh đẹp nhưng gian xảo, mưu mô... Chuyên gia hãm hại nó.

_Hoàng Ngọc Phương Đan: đàn em đắc lực của con Linh. Đẹp nhưng láo __. Có máu liều nhưng tính khó gần.

_Phan Thanh Hiền: đàn em của 2 con vừa giới thiệu ở trên :3 nhan sắc trung bình, nhưng điệu, lúc nào cũng cho là mình xinh đẹp __-

ZzzzzzzzzzTrở_lại_truyệnzzzzzzzzzzZ

Nó nghe thế thì nhoeén miệng cười, đưa súng bắn vào vai một đứa đàn em của nhỏ Linh - Thanh Hiền. Con nhỏ bị bắn hét lên rồi té xuống. Linh và Phương Đan chạy tới đỡ nhỏ Thanh Hiền và giương đôi mắt căm ghét lên nhìn nó...

“Mày hãy cẩn thận đấy...” - Linh nghĩ trong đầu, và trên mặt con này xuất hiện nụ cười nửa miệng...

- Kẻ nào dám làm rớt ống thí nghiệm của ta kẻ đó sẽ phải chết - nó nói gần như hét lên rồi cười nguy hiểm
Hấn há hốc miệng ngạc nhiên nhìn nó với dấu chấm hỏi to đùng...

- Quái! Con bé này nhìn đâu nguy hiểm đến vậy?

Trâm Anh và Diệu Chi lắc đầu, nói:

- Mỗi khi Băng Băng giận lên là sẽ có khủng bố đó!

Mạnh Hoàng chạy ra ngăn nó lại. Anh giật cây súng của nó quăng cho Thiên Du rồi ra hiệu cho cái đám kia đi đi nếu không muốn bị “lên thiên đường”. Đám đông giãn ra dần...

ZzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Dưới sân trường...

Diệu Chi kéo nó lại chỗ ghế trống cạnh vườn hoa. Những người còn lại cùng sang đó. Ba đứa con gái ngồi trên ghế, ba thằng con trai ngồi... dưới nền sân. Nó đã không còn nổi nóng nữa, dần lấy lại được tâm trạng vui vẻ của mình...

- Này, bạn tên gì? - Tuấn Kiệt khều khều Diệu Chi ngồi bên cạnh...

- Lê Diệu Chi, cứ gọi là Chi hoặc Diệu Chi - con bé nói rồi cười... Tuấn Kiệt nghe tới đây thì cười cười, đúng là cậu không nhầm...

- Còn cậu?

- Tuấn Kiệt. Hân hạnh được làm quen với cô bạn xinh thế này... - Kiệt nói rồi khuyến mãi thêm nụ cười sát gái...

- Này, dẹp cái kiểu đấy đi, cậu nên nhớ là cậu... - hấn đập lưng Kiệt...

- Im mày -.-

Cứ thế tụi nó làm quen nhau... Nói chuyện hợp nhau nên thân rất mau... Trong đầu hần, Trâm Anh và Mạnh Hoàng mỗi người một suy nghĩ...

“Có vẻ Rain lại nhằm mình và con bé ==)) thôi thì để định mệnh sắp đặt vậy...” - Trâm Anh nói rồi cười với chính mình. Cô không ghen ghét hay gì cả. Cô hiểu Rain, cô biết, Rain - Mạnh Hoàng đang ngộ nhận, anh nghĩ nó chính là Sun...

“Sun, chẳng lẽ em không nhớ anh -.- anh sẽ không để em biến mất, một lần nữa...” - Đây là suy nghĩ của Mạnh Hoàng. Nhưng anh vẫn cứ thắc mắc, tại sao anh không có cảm giác như xưa khi bên cạnh nó... Thật sự là anh chỉ có tư tưởng là bảo vệ. Anh chỉ biết là không để Sun - người anh yêu đi một lần nữa thôi... [Có phải nọ ông đầu mà ông có cảm giác ...]

“Con bé này có vẻ dễ thương ==)) hình như... Chẳng lẽ mình thích nó rồi, haizzzz... Thiên Du ơi là Thiên Du -.-”

+YiYuo+

Đã in dấu dép

P/s1: kể từ bây giờ chữ kí của tớ sẽ chuyển thành YiYuo nhé ==))

P/s2: à, chap này đính kèm ảnh Võ Hoàng Linh nhé -_-

6. Chap 4: Lời Hứa __ Sự Thật

Moahaha ~ Konichiwa! Hì hì, để các bạn chờ lâu rồi. Yi đã tăng tốc sửa teencode rồi đây ==))

À, thật sự là Yi rất cảm ơn Kel, dù mới quen biết nhưng Kel giúp Yi và ủng hộ Yi nhiều lắm! À, do Yi đang onl bằng điện thoại, muốn dành tặng Kel lắm, nhưng onl PC mới có chức năng đó -_- Thôi thì nói bằng lời trước nha ;)

Chap này Yi dành tặng KelsyDinh nhé!

Enjoy

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Trưa.... Sau khi tan học thì cổng kí túc xá khu A đông vui hần... Cái bọn hám trai tập trung nhau lại đứng trước khu A để ngắm mấy chàng trai nhà ta đi vào. Bọn hám gái thì đứng từ xa nhìn nhìn tụi nó. Trông cái điệu bộ lén lút loi ngoài cổng kí túc xá như mấy con giun của mấy học sinh hám trai/gái trường này làm cả đám nhìn mà ngứa mắt, sự thật là cây súng nằm trong túi cứ chực muốn lao ra, bằng bằng, cho xong chuyện.

Cứ mỗi lần bà cô giám thị ác quỷ đi ngang thì cái đám nhoi ấy lại dáo dác trốn vào lùm cây gần vườn hoa.

Ở phòng số 2, phòng tụi nó...

Trâm Anh đang sắp xếp lại một góc trong phòng, hình như cô vác nguyên cái tủ sách nhà cô đi thì phải, toàn sách là sách. May là phòng kí túc rất rộng. Nó xin phép Trâm Anh rồi kéo tay Diệu Chi xuống cái nhà ăn, hay nói đúng hơn là cái nhà hàng 5 sao để ăn. Đang hí ha hí hửng thì...

...RẦM...

Nó ngã sòng soài ra nền... Diệu Chi chạy tới đỡ nó dậy, xoa xoa cái mông xấu số của mình xong, nó nhìn chằm chằm vào người đối diện... Rồi hét lên:

- Này, anh có mắt không vậy hả?

Về phần người kia, đâm đầu vô nó xong thì trên đầu quá trời ngôi sao bay bay... “Quái, đầu đứa nào mà cứng vậy?”

Hắn đứng dậy, nhìn vào người vừa đâm đầu vào mình, là nó... [Cơ mà hôm nay hắn với nó có duyên với việc đâm vào nhau nhỉ]. Trái tim khẽ đập lệch nhịp...

- Này, cô đâm vào tôi rồi còn la làng nữa hả?

- Cho anh nói lại đây >.> - nó liếc xéo hắn rồi trả lời

- Này này, em nên nhớ lại đi. Đừng quát lên thế, lùn hơn anh đấy nhé! - hắn cười cười rồi lấy tay đo đo chiều cao...

Vâng, như các bạn đã biết. Nó cao gần 1m6 nhưng hắn đến 1m8 lặn cơ đấy...

Nó tức lắm nhưng cũng chẳng nói được gì. Ôi cái chiều cao TvT

- Thôi nào Thiên Du, mày đừng làm khó cô bé nữa... - Mạnh Hoàng nhảy ra bảo vệ cho nó - em là Băng Băng đúng không? - anh quay sang nó. Cười dịu dàng rồi hỏi.

- À vâng. Mà... anh là ai? - nó ngây thơ hỏi

“Sun, em không nhớ anh thật sao?” - tự nhiên Hoàng thấy buồn buồn. Chỉ hơi hụt hẫng thôi. Nhưng anh vẫn không thể hiểu lí do tại sao cảm xúc của anh chẳng có thể này? Anh vẫn chờ Sun rất lâu cơ mà...

- Anh tên Hoàng. Mạnh Hoàng...

Tuấn Kiệt hơi bất ngờ. Hoàng từng nói sẽ không bảo vệ ai ngoài cô bé Sun hay Sún gì đó cơ mà. À mà nó cũng rất giống Sun. Theo linh cảm của một thằng con trai hiểu tâm lí con gái, Tuấn Kiệt biết, nó, hoàn toàn không phải Sun. Cậu nhìn qua cánh cửa phòng 2...

Trâm Anh đứng chỗ cánh cửa, nhìn thấy Tuấn Kiệt, cô đưa tay lên miệng, ra dấu im lặng. “Có lẽ Tuấn Kiệt hiểu nhanh hơn Rain...”. Cô thấy vẻ bối rối thắc mắc của Mạnh Hoàng, khẽ cười nhẹ. Rain của cô vẫn thế... Song, Trâm Anh lại quay vào phòng đọc sách...

Còn 5 con người như siêu sao sàn catwalk, đẹp như siêu mẫu của chúng ta cùng đi xuống nhà hàng của trường...

- Này Thiên Du, ăn gì lắm thế. Bộ cậu bị bỏ đói lâu ngày à? - nó hất mái tóc lên, cười đều, chổng cằm nhìn hắn đang nhồm nhoàm nhai đồ ăn.

Hắn khẽ ngược lên nhìn nó rồi lại cúi xuống mà ăn [ăn gì mà lắm thế kia].

Nó nổi điên lên, chưa ai dám im lặng không trả lời nó cả, đưa ly trà sữa lên miệng hút một hơi, nó nhai mạnh bạo hột trân châu cho đỡ tức. Hắn khẽ cười.

- Này, uống trà sữa nhiều không tốt đâu... - Mạnh Hoàng đi tới đưa nó cái bánh rồi nói

- O... Vâng... Cảm ơn anh - nó lí nhí cảm ơn. Thế quái nào ông này chăm nó như chị hai nó thế nhỉ - _ -

“Ôi thôi, dịu dàng hết sức. Ai như thằng cha này” - nó nghĩ rồi liếc sang hắn - vẫn đang ăn...

Hắn thấy cảnh này thì hơi bực... Hình như là ghen - _ - nhưng điểm yếu của hắn chính là không biết biểu lộ tình cảm...

Từ đằng xa, Trâm Anh bước vào với vẻ buồn ngủ...

- A chị hai, sao không đọc sách tiếp mà lại xuống đây

Nó bỏ ly nước xuống, chạy lại kéo tay Trâm Anh vào ngồi cùng.

- Oa! Đang đọc thì buồn ngủ, rồi bỗng thấy đói quá. Nèn xuống đây tìm đồ ăn - Trâm Anh nói mà mắt nhắm mắt mở... Trông Trâm Anh lúc này trẻ con và đáng yêu hết sức... Điều bộ này làm một người ngơ ngác...

“Cách nói này... Giống Sun... Nhưng khuôn mặt, không giống lắm...”

- Tao ăn xong rồi. Lên phòng trước đây.

Tuấn Kiệt nói rồi đi về kí túc xá. Diệu Chi nổi cơn quấy, tự nhiên hứng thú với thằng này. Cảm giác cứ như cô đang ở gần Teddy [các bạn có thể xem lại chap 1 để biết Teddy là ai nhé]. Cô lon ton chạy theo.

Lúc đến phòng Tuấn Kiệt, thấy anh đang khò khò ngon lành. “Ngủ nhanh thế...?”. Diệu Chi ngồi ngắm Tuấn Kiệt ngủ mà thấy yên bình. Bỗng một tia sáng lóe ra trong đầu. Cô mò lại chỗ bàn học, chộp lấy cây bút lông trên bàn, rồi bắc ghế ngồi cạnh giường thằng nhóc hí hoáy gì đó trong rất say sưa.

Nửa tiếng sau... Diệu Chi rón rén trả đồ về chỗ cũ rồi đẩy cửa đi ra ngoài. Cô không quên nhìn lại Tuấn Kiệt một lần cuối rồi bùm miệng cười đắc chí. Sau đó tung tăng cao về phòng.

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Trâm Anh thì cũng rời nhà ăn và đi tham quan trường. Cô đi về phía cầu thang, mắt ngắm nghía khung cảnh bên ngoài. Bỗng cô đụng phải một ai đó... Thì ra là Mạnh Hoàng..

Mạnh Hoàng nhận ra bạn-cùng-khu-kí-túc-xá thì cười cười. Trâm Anh cũng cười theo... Thế là hai người cùng ra lan can đứng nói chuyện...

Hoàng cảm nhận được rằng anh thấy thoải mái khi đứng cạnh Trâm Anh, không rõ lí do... Kí ức của anh về Sun vẫn còn mơ hồ lắm...

Anh kể cho Trâm Anh nghe, về Sun, về người con gái anh yêu thương... Kể về lí do hai người phải xa nhau...

Zzzzzzzzz3_năm_trướczzzzzzzzzZ

Tại một cánh đồng cỏ lau rộng lớn... Gió thổi nhẹ, mang theo nỗi buồn của hai đứa trẻ...

- Sun này, Rain phải đi rồi...

- Nhanh vậy, Rain nói có thể là tuần sau cơ mà...

Cô bé có cái tên Sun nũng nịu, cái vẻ trẻ con của một cô bé 15t làm cậu con trai kia xiêu lòng...

Rain, một cậu nhóc lúc trước vô cùng lạnh lùng lại đổ cái RẦMMMM trước Sun, một cô bé khá là trẻ con và rất đáng yêu... Nhờ Sun, Rain đã thay đổi được bản thân, trở thành một con người rất dịu dàng...

- Không biết, ba mẹ bảo phải đi gấp. Rain xin lỗi...

- Không sao, Sun sẽ chờ...

Cô bé khẽ cười... Rồi hai đứa nhóc nắm tay nhau rào bước ra khỏi cánh đồng, ra đường để về nhà... Lúc băng qua đường...

- Cậu hứa sẽ chờ tớ nhé! Không được quên tớ...

- Tớ hứa mà! Cậu cũng không được quên tớ, nhé. Nhớ, cái hình xăm đôi cánh, ở vai phải ==))

Hai đứa khẽ cười. Ngón tay út khẽ móc vào nhau... Nhưng đâu biết rằng, một chiếc xe đang lao tới...

Khi Rain tỉnh dậy trong bệnh viện thì nghe tin Sun đã biến mất. Anh nhớ Sun... Nhưng lại không thể nhớ nổi lời Sun dặn lúc ấy... Đó cũng chính là điểm để phân biệt Sun với đứa em gái - Hạ Băng Băng. Khổ nỗi chi tiết quan trọng nhất thì chính vụ tai nạn đó lại làm anh quên mất...

ZzzzzzzzzHiện_tạizzzzzzzzzzZ

Trâm Anh lắng nghe. Giờ cô đã hiểu lí do Mạnh Hoàng quên rằng cô có hình xăm đôi cánh ở vai phải. Sau vụ tai nạn đó, Trâm Anh đã thay đổi chút ít về khuôn mặt... Không nhận ra cũng phải, đành trông chờ vào thời gian...

ZzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Chiều nay, cả đám không thèm đi dự lễ...

Lại kể về chuyện xảy ra với Tuấn Kiệt. Anh đánh một giấc ngon lành tới gần 2 giờ chiều. Khi tỉnh dậy, thằng nhóc vò mái tóc rối bù của mình và lách cái xác biết đi vào phòng tắm.

Diệu Chi cười rồi ôm chăm lấy Tuấn Kiệt. Cả anh và nhỏ, hai người đã chờ giây phút này, rất lâu rồi... Buồn là buồn vụ nhỏ mở màn chào sân hơi ác tí. Biến cái mặt Tuấn Kiệt thành cái mặt mèo (_ _ ”)

- Nhưng em không thích anh nhuộm tóc xanh như vậy. Giống cái đọt chuối quá đấy -.-

Diệu Chi nhón chân lên đưa tay xoa rồi mái tóc của Tuấn Kiệt rồi nói... Đúng là tóc Kiệt đẹp thật, tiếc cái là màu xanh lè...

- Rồi rồi, thế tối em sẽ thấy màu tóc khác, nhé... - Anh cốc đầu nhỏ.

“Couple này đúng là đáng yêu cực...”

“Nói nhỏ nhỏ thôi, bị phát hiện bây giờ...”

“Hơ hơ, tao không nghĩ Tuấn Kiệt là Teddy của con Chi...”

“Chứ em tưởng anh tin Diệu Chi là bé Chi Ciuu ấy hả?”

Vâng, ở bức tường gần đó... 4 con người còn lại của chúng ta đang loay nhoi bàn luận. Hai người kia thì đang bận ngọt ngào, đâu biết được 4 đứa bạn nguy hiểm của tụi nó đã ghi hết tất tần tật khoảnh khắc lãng mạn của hai người này vào camera ~.

~7h pm. Tại vườn hoa cạnh kí túc khu A...

Tối nay tụi nó quyết định trốn khỏi phòng ra đây ăn tối ở khách sạn ngàn sao. Vâng, đương nhiên là tụi nó vô tư nghĩ giám thị sẽ không đi kiểm tra. Hãy nghĩ theo cách khách quan, không lo lắng...

Bốn đứa tụi nó dọn đồ ăn ra, trên chiếc bàn đá nào là trà sữa, bánh bông lan được phủ lên một lớp kem trắng như tuyết, kẹo ngọt, mì gói,... Hương hoa thoang thoang lẫn vào không khí sạch tinh. Thế quái nào lại thiếu Tuấn Kiệt nhỉ... Diệu Chi thì về phòng lấy đồ. Đang thắc mắc thì một bóng con trai lon ton chạy từ ngoài cổng vào. Hai từ để diễn tả: đẹp trai. Há hốc, kinh ngạc, cả đám hết lên:

- Tuấn Kiệt!?????

Ngạc nhiên cũng phải. Hôm nay Tuấn Kiệt mang chiếc áo thun có chữ Love My Girl, quần jeans, mái tóc nhuộm xanh đã được trở về nguyên thủy với màu đen nâu, từng sợi tóc mái rũ xuống vầng trán cao. Đúng là màu tóc này hợp với Kiệt hơn cái màu xanh-đọt-chuối.

Diệu Chi cũng vừa xuống. Cô bé cột á tóc dài của mình, mang váy ngắn, kèm theo áo pull in chữ Love My Boy. Chính xác, áo cặp của Kiệt - Chi: Love My Girl/Boy...

Tụi nó nhìn hai người này mà cười nham hiểm. Nhất là nó... Trâm Anh lấy cái ipad trong giỏ ra đặt lên bàn. Hấn ngoắc ngoắc Tuấn Kiệt và Diệu Chi tới ngồi chỗ hai chiếc ghế đối diện cái ipad. Nó nháy nháy mắt với Mạnh Hoàng rồi kéo ghế ngồi cạnh con Chi. Mạnh Hoàng thì chém chém chọt chọt màn hình ipad một lúc rồi lui ra...

Trên màn hình ipad, từng hình ảnh hiện ra, kèm theo đó là bài hát A Xìu Yêu Xa [trình bày Như Hexi, các bạn có thể nghe bài này. Khá hay đấy!...]... Hình đoạn cmt chém gió đầu tiên của Kiệt và Chi... Hình đoạn chat mà nick Teddy tỉnh tò với nick Chi Ciuu... Rồi tới hình ảnh lúc chiều. Nào kiss, nào ôm, nào xoa đầu, nào cốc vào trán...

Từng hình ảnh hiện ra tỉ lệ thuận với nhiệt độ của máu Kiệt - Chi, càng nhiều ảnh nhiệt độ càng cao... End MV, Diệu Chi rượt nó chạy té khói. Hấn ngồi cười té ra khỏi ghế... “Con bé đó đáng yêu thật. Ước gì mình với Băng Băng có ngày được như Chi với Kiệt” - hấn nghĩ rồi liếc sang Tuấn Kiệt. Bắt gặp trái bom đang chuẩn bị phát nổ, hoảng hồn, co giò chạy, Kiệt đi theo, vừa chạy vừa la:

- MÀY LÀ THẲNG CƯỜI TO NHẤT ĐÂY THẲNG CHÓ, ĐỨNG LẠI, TRẦN THIÊN DU...

Bốn đứa kia rượt nhau chạy ầm ầm... Trâm Anh và Mạnh Hoàng ngồi nhìn rồi lắc đầu cười... 4 mắt chạm nhau, Trâm Anh quay mặt đi, Mạnh Hoàng thì tự nhiên thấy tim đập nhanh, lạ thật...

Chạy khoảng vài vòng. Cuối cùng tụi nó cũng chịu ngồi lại để ăn. Ngồi chung 1 bàn, vừa ăn vừa nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Diệu Chi đưa muỗng vào miệng ăn một cách ngon lành. Thi thoảng lại ngậm luôn cái muỗng ngồi chăm chú nghe nó huyền thuyên. Lâu lâu gật gật làm ra vẻ hiểu lầm mặc dù bản

thân...chẳng hiểu gì. Hắn ngồi cạnh không còn ăn đồ ăn nhiều như lúc trưa nữa. Hắn ngồi dựa lưng vào ghế, ánh mắt nhìn nó đang say sưa nói chuyện. “Con bé này xinh thật?”- hắn nghĩ, đưa tay lên dụi dụi mắt.

- Tớ ăn xong rồi, tớ đi trước nhé! - Trâm Anh đứng dậy, lấy tay phủi phủi chiếc váy...

Nó chỉ “dạ” một tiếng rồi tiếp tục hành hạ cái lỗ tai của Diệu Chi, mặc cho Tuấn Kiệt đang chờ nó nói xong để dẫn Chi đi chơi... Trâm Anh lững thững bước ra khỏi chỗ ăn, đi vào một khu vực thảm cỏ lác đác hoa đồng tiền dại. Cô ngồi xuống, tay nâng niu cánh hoa đồng tiền mọc dại trên đất. “Bao giờ? Bao giờ Rain mới nhận ra?” cô tự hỏi, thở dài sượt một cách mệt mỏi rồi ngã người ra nằm trên những bông hoa đồng tiền dại. Gương mặt cô nhuốm chút buồn phiền, nhắm mắt, thả lỏng người trên nền hoa ngập ánh trăng đang đung đưa trong gió...

Trong lúc 4 đứa kia nói cười vui vẻ. Mạnh Hoàng chăm chỉ à à ạch làm đồng bài tập cô ở lớp cô giáo đưa. Sau cái phi vụ cười bò lăn bò càng khi này thì cũng chẳng còn gì mới để anh tham gia. Cái đồng bài đơn giản này thì là gì với anh? Dễ thôi mà. Dễ thôi thì cũng mất 1 đến 2 tiếng mới xong vì bài tập nó dài và nhiều ngút trời xanh. “Bà cô này ăn cái gì mà ác thế nhỉ?” Mạnh Hoàng nghĩ thầm

Đang ồn ào vui vẻ thì Trâm Anh hốt hải chạy đến...

- Mọi người ơi! Cô giám thị đến rồi!- Tiếng Trâm Anh từ xa vọng tới [chất giọng tốt nhỉ]. Nghe tin “trời đánh thiên lôi”, cả đám cuống cuống tìm cách dọn dẹp. Nhưng muộn quá rồi.

Các học sinh khác ở khu A nghe thấy cũng chạy xuống xem phim kinh dị sắp chiếu. Và tất nhiên là cái bọn nhiều chuyện ở khu B, khu C cũng kéo nhau đến xem, nhưng bị bảo vệ cản lại chỉ cho đứng từ ngoài nhìn vào.

- Các em có biết nội quy trường không? Tại sao ra đây tới tận giờ này? Các em biết mấy giờ rồi không? Các em có biết trường ta có giờ giới nghiêm không...Bla...bla...bla...

Cô giám thị lướt nhìn tụi nó một vòng... Mạnh Hoàng được tha vì tự giác học bài và làm bài tập. Trâm Anh cũng không bị gì vì cô là một học sinh gương mẫu [danh tiếng ở trường cũ đã lọt tới tai giám thị Black Star -.-]. Ánh mắt bà giám thị dừng lại chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tay trong tay...

- Chà, tình tứ nhỉ. Tôi quyết định phạt các em cùng ăn, cùng ngủ, cùng làm, cùng học, nói chung là phải làm tất cả mọi việc cùng nhau trong 1 tuần.

Sau đó lia mắt sang chỗ hắn và nó đang gây lộn...

- Em Thiên Du và em Băng Băng. Hai em có vẻ gây nhau kịch liệt nhỉ. Được rồi, để hai em thân thiết hơn, cô đành phải làm thế này - Cô giám thị nói rồi lôi chiếc còng tay bóng loáng ra khỏi túi (==').

- Ý cô là sao ạ? - nó tròn mắt hỏi

- Là tạm thời cô sẽ còng các em với nhau trong một thời gian, khi nào các em yên bình rồi cô sẽ mở khóa cho các em - “Ác quỷ” nói, tay thì thực hiện động tác còng tay của nó và hất lại với nhau

Hắn phản đối kịch liệt, nhảy cẫng lên. Nhưng làm sao nhanh bằng bà giám thị 30 năm kinh nghiệm ấy. Khi hắn nhảy lên cũng là lúc cái tay dính vào cái vật nối liền “tình thương mến thương” ấy.

- Mất tự do lắm cô ơi! - nó hét âm lên

- Đó là hình phạt, giờ thì các em có thể về kí túc xá - “Bóng ma học đường” nhún vai rồi lạnh lùng quay đi. Trước khi đi còn ném cho 4 đứa Kiệt - Chi - Băng - Du một câu - Ai không thực hiện sẽ làm bia tập bắn cho cô đấy! [hình phạt éo le]

Ba người còn lại nhìn nó và hắn thì ôi thôi, còn phải nói, cười, cười đến chảy nước mắt... Chỉ riêng Mạnh Hoàng vẫn nghĩ nó là Sun thì hơi hơi bực, một chút thôi, ít cảm xúc...

- Thôi, chúng ta đi, nhanh nào - Trâm Anh lên tiếng, lấy tay quệt đi giọt nước mắt vì khi này cười quá sức tưởng tượng

Diệu Chi vẫn còn cười khi nhìn thấy 2 cái khuôn mặt đau khổ của cả hai. Tuấn Kiệt giả vờ vỗ vai hắn chia buồn

TK: người iêu tui viết “ngày buồn không anh”. Tui cmt “ngày vui không em”. Người iêu tui mắng tui khùng, tui nói tui bình thường, chém qua chém lại rồi làm quen *cười lớn*

_Câu 2: cho hỏi hai bạn, ai là người đổ cái RẦMMMM trước?

DC: hấn *chỉ sang bên cạnh*

TK: Chi đổ trước ~.

~DC: ai nói, hả?

TK: thế ai up status nói iêu trước vậy?

DC: vậy ai kêu tui là vk trước...?

PV: hai người cho tui xin -.-

_Câu 3: Cá nhân nhé! Mỗi khi Chi ghen chi thường làm gì?

DC: ngủ =)) để không nghĩ tới nó nữa...!

TK: như heo *cười*

DC: anh..... *sôi máu*

Yi: là tui cố tình cho Diệu Chi như heooooooooo *nháy mắt*

DC: *cốc đầu Yi* con hâm...

_Câu 4: khi Tuấn Kiệt ghen thì sao nhĩ?

TK: à thì...

TD: *từ đầu nhảy vô* dựa vào màu tóc... Nó ghen là nó đi nhuộm tóc thay đổi hình tượng =D

TK: mày im *đạp ra ngoài* sao cậu cho tớ “bá đạo” vậy Yi

Yi: chỉ là khác người thôi mà *hất tóc, cười đều*

_Câu 5: hơi riêng tư xịu xiu. Diệu Chi có mối tình đầu chưa nhĩ?

BB:*chui vô* có, tình đầu của nó năm lớp 7... *chạy*

DC: *quay sang Tuấn Kiệt* em nói anh có giận em không?

TK:*lắc đầu*

DC: năm lớp 7 có một anh tỏ tình với tớ...

PV: tiếp nào...

DC: tớ đồng ý và hai đứa quen nhau. Vui lắm... *quay sang bên cạnh* giờ hết rồi... Ủa, Tuấn Kiệt đâu???

BB: *nhào vô* Chi, qua ngăn thẳng Kiệt, nó đòi ra tiệm “biến tấu” mái tóc nữa kìa...

=> vâng, chạy hết rồi (__ ”)

• • • • •

Đôi lời của Yi...

_Chắc cũng nhiều bạn thắc mắc lí do Yi cho Kiệt với Chi nhận ra nhau nhanh quá nhĩ =))

_Như Yi đã nói, Love School sẽ là câu chuyện tình yêu học đường nhẹ nhàng nhưng không kém phần gay cấn.

_Bên cạnh chuyện tình yêu rắc rối của bốn nhân vật Bằng Bằng - Thiên Du - Mạnh Hoàng - Trâm Anh thì cặp đôi Kiệt - Chi sẽ có chuyện tình rất nhẹ nhàng và lãng mạn XD

_Hì hì, có thể xem là để m.n “cân bằng tư tưởng” ấy mà. Hồi hộp gay cần lo lắng thắc mắc vì tình “iêu” của mấy người kia thì cũng cần có thời gian bay bổng với tình iêu của hai người này chứ, nhỉ ~.

~_Mong mọi người sẽ luôn ủng hộ Yi. Love all...! Yêu m.n nhiều

9. Chap 6: Ngày Đầu Với Chiếc Còng Tay =))

Không biết chap 6 Yi có để m.n chờ lâu không nhỉ =))

Sau vài ngày im lìm thì hôm nay chap 6 xin được phép ra lò ạ...!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

11h pm, kí túc xá khu A trường Black Star...

Hiện tại, cả đám đang chia phòng, chia giường, khá hỗn loạn.

Nó và hấn thì mắc kẹt với nhau vì cái vòng tình thương gắn kết sáng bóng loáng của bà giám thị.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì tung tăng cầm tay nhau... Nhỏ vui lắm chứ...!

Nó, vừa đi vừa than thân trách phận...

- Tớ chẳng thích tí nào, sao tớ phải ngủ với thằng Du hâm này chứ?

- Này, cô nói ai hâm đấy hả? - hấn đi bên cạnh nghe thấy thì hét ầm lên

- Tôi nói anh đấy! Thiên Du hâm... Thiên Du hâm...

- Cô...

Hai đứa nó cứ gây nhau ầm ầm, không chú ý Mạnh Hoàng đứng đó hơi khó chịu...

Đang sắp có chiến tranh thế giới lần ba xảy ra, thì cả hai nghe tiếng Diệu Chi hú hét trong phòng. Công nhận nhỏ đi nhanh thật.

Chiến tranh tạm thời được dời sang ngày khác...

...

Phòng 1, kí túc xá khu A...

Trâm Anh thở dài. Cô đưa li nước ép táo lên miệng uống 1 ngụm rồi tiếp tục dọn đồ.

Nó và hấn, Diệu Chi và Tuấn Kiệt ở phòng số 1, Trâm Anh thì bị đá qua phòng 2 ở với Mạnh Hoàng... Một tuần...

Hơi bị buồn...!?

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Sáng sớm, Diệu Chi và Tuấn Kiệt chạy ào qua đập cửa phòng Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Nhỏ và Kiệt đã thấy cảnh không nên thấy...

Lúc ấy là 5h30 am.

Trâm Anh vừa mở cửa thì nhỏ đã kéo tay cô chạy qua phòng 1. Mạnh Hoàng cũng bị Tuấn Kiệt lôi đi trong khi anh vẫn chưa tỉnh ngủ.

Cánh cửa phòng bật mở. Ló vào trong là bốn cái đầu nhấp nhô nhiều chuyện. Cảnh tượng kinh khủng đập vào mắt họ, hấn nằm dưới đất ôm nó ngủ ngon lành. Trâm Anh suýt la lên thì cô bị Diệu Chi lấy tay bịt miệng lại, nhỏ khẽ nói:

- Chị Trâm Anh có máy ảnh không? [chờ, đi học đem máy ảnh làm gì?]

- Có... [Whatttt...?]

Trâm Anh gạt đầu hiểu ý rồi chạy vụt về phòng. Chưa đầy 5 phút, cô quay trở lại mang theo chiếc máy ảnh trên tay. Cả ba người nhìn nhau cười lém lỉnh [trừ ai thì các bạn hiểu rồi đấy], Diệu Chi đưa cái máy ảnh lên chụp “tách...tách...” làm tang chứng. Tầm hình lập tức hiện rõ trên tay [máy chụp hình lấy liền mà].

Nhỏ, Kiệt và Trâm Anh cầm tấm hình tổng tiền chạy như bay về phòng chờ dịp đăng tin tìm người. Có Hoàng vẫn đi chậm, anh thấy hơi khó chịu, nhưng hình như không phải ghen...

...

1 tiếng, 2 tiếng trôi qua, cả đám vẫn khò khò ngon lành vì chẳng có em nào to gan vào quấy rối.

7 giờ 30 sáng, học sinh đã tập trung vào lớp cho tiết đầu thì những siêu sao còn choàng tay nhau ngủ. Ông thầy hiệu phó hiệu trưởng cũng chẳng dám lên đánh thức các thiếu gia tiểu thư vì sợ bị đám quỷ “trăm” tại chỗ. Coi như, tụi nó cúp học buổi sáng.

...

11 giờ trưa, ánh nắng gay gắt của buổi trưa chiếu qua khung cửa sổ. Mạnh Hoàng choàng dậy, vươn vai rồi đi thẳng vào nhà vệ sinh, anh mặc kệ Trâm Anh vẫn đang nằm ngủ [chắc do đêm qua thức khuya, sáng sớm bị phá nữa]. Kiệt nhà ta cũng vừa thức, đang ngấm nhỏ Chi...

Đang vệ sinh cá nhân thì Hoàng nghe tiếng la long trời lở đất phát ra từ phòng nó. Các ông tám bà tám [bao gồm những người đã dậy+ những người đang ngủ] xách dép chạy qua phòng nó thì thấy hấn và nó đang ngồi nhìn nhau, hét um trời. Chi lòi trong túi áo khoác ra 1 tấm hình rồi đưa cho nó.

Lướt qua tấm hình, nó và hấn lại nhìn nhau. Nó nhớ lại cái chuyện hồi tối

Zzzzzzzzzzzz.The__past.zzzzzzzzzzzzZ

Đêm hôm qua...

Hấn là con trai nên đương nhiên phải ngủ dưới đất nhường chỗ cho nó ngủ trên giường [bên ỏ kia thì Trâm Anh ngủ giường tầng với Mạnh Hoàng. Đứa giường trên đứa giường dưới. Hai người kia đương nhiên là ngủ chung].

Cả hai nhanh chóng chìm vào giấc ngủ với những cơn ác mộng thú vị [đúng hơn là mơ].

Nhưng vì chiếc còng trên tay, muốn xoay người cũng khó nên nó đành quay mặt về phía hấn mà ngủ. Đang ngủ ngon lành thì hấn dở chứng xoay người giật luôn nó xuống dưới đất. Nó hoảng hốt vùng ra nhưng bị hấn tưởng lầm là cái gối ôm nên ôm cứng ngắc [-.-].

Sau một hồi vật vã trở người, nó cũng đành chịu thua cái vòng ôm của hấn nên nằm im chịu trận. Hạ Băng Băng chưa từng chịu thua ai lại phải chịu thua dưới tay Trần Thiên Du. Một quá, nó ngủ thiếp đi tới sáng hôm sau.

Zzzzzzzzzzzz.The__present.zzzzzzzzzzzzZ

Cả đám lại được một phen cười lăn lóc trước sự éo le của hấn và nó. Nó thì đỏ mặt quay đi chẳng nói tiếng nào còn hấn thì găm lên âm ỉ.

Cười đã đời xong, tụi nó cùng nhau xuống phòng ăn sáng [phải gọi là ăn trưa mới đúng nhỉ]. Chiều nay, tụi nó hứa hẹn sẽ phá banh nhà lâu...

ZzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Bước vào nhà ăn, hàng ngàn con mắt nhìn tụi nó ngưỡng mộ lẫn ghen tị đều có. Diệu Chi với Tuấn Kiệt giơ đây tay trong tay làm các nam sinh, nữ sinh khác nhìn muốn nổ con mắt.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì, chờ ơi, ngọt ngào dễ sợ. Bữa trưa sẽ thật yên bình nếu không có trận chiến đồ ăn của nó và hần. Nhưng biết đâu ở một góc trong phòng ăn đó, 1 cô gái khẽ nhú mắt, nhìn chăm chăm vào nó đang giành giật đồ ăn với hần. Ánh mắt đó hần lên tia căm hận và ganh tị.

Trời đang mưa...

Nó là người ăn xong đầu tiên, chạy vụt ra ngoài kéo luôn hần chạy theo để lại đằng sau ba đứa bạn đang cười nguy hiểm và một người không-cảm-xúc. Nó ra đứng hứng mưa mặc ư đang rơi, miệng cười thích thú.

- Oa, mưa mát quá! - nó reo lên

- Điên à Băng Băng, vào ngay, cảm lạnh bây giờ - hần kéo nó vào

- Ồ, mưa, tôi đang chơi với mưa cơ mà - nó nhăn mặt nhìn hần

- Thôi cho tôi xin, cô ra mưa đứng thế tôi cũng phải ra, chẳng nhẽ đứng cho tới bệnh à - hần cốc vào đầu nó rồi lôi cổ nó về lại chỗ bàn ăn...

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: nhân vật chính lộ diện ~~ Hạ Băng Băng =D

10. Chap 7: Đêm

Hé nhô mọi người...! Yi đã trở lại và vác chap 7 đến ọi người đây =))

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Sau khi ăn uống no nê thì cả đám cùng hành quân lên lớp học.

Lớp của đám tụi nó là lớp H...

Khỏi phải bàn cãi, Tuấn Kiệt nắm tay Diệu Chi ngồi cùng một bàn, làm ấy đứa con gái trong lớp nhìn nhỏ chăm chăm, đặc biệt là Phương Đan [xem chap 3 để biết thêm chi tiết về Phương Đan]...

Nó và hần tất nhiên phải ngồi chung. Vì cái vật cô giám thị sử dụng để “trói” nó và hần không cho phép hai người xa nhau. Hần thì vô tư ngủ ngon lành, mặc cho nó đang lạnh sống lưng vì ánh nhìn của mấy đứa trong lớp, và Hoàng Linh.

Trâm Anh ngồi ngay sau bàn nó, ngồi với Mạnh Hoàng. Một phần vì muốn kiểm soát nó cho nó đỡ quậy, cô cũng muốn bên cạnh Hoàng. Từ xa, có một ánh mắt ghen tị nhìn cô, không ai khác ngoài Thanh Hiền.

Thật sự không biết có phải là tụi nó đi học không. Hần thì ngủ ngon lành, nó thì pha pha chế chế mấy lọ xanh đỏ tím vàng trên bàn. Trâm Anh thì ngồi đọc sách [đương nhiên là không liên quan đến bài học], IQ của cô đã vô địch rồi. Mạnh Hoàng ngồi im, anh vừa nhìn nó, vừa nhìn Trâm Anh, một cô gái rất giống Sun, một cô gái làm tim anh đập nhanh như khi anh ở cạnh Sun, khó hiểu. Còn Diệu Chi và Tuấn Kiệt thì miễn bàn. Tình tứ không thêm chú ý đến bài học...

...

Tan học thì trời cũng đã gần tối, ông mặt trời dựa lưng vào đám mây trắng bông bênh ở phía Tây, từng đứa con nằng của ông vẫn mơn trớn vui chơi nhộm đở cả một vùng trời.

Mặt đất vẫn còn những vũng nước mưa đọng lại, từng cơn gió mát len lỏi qua những tán cây...

Mặc dù sắp tối, nhưng ở trong trường thì chán nên Tuấn Kiệt cũng lập ra một kế hoạch đi chơi bên ngoài. Có lẽ hơi khó nhưng nói chung cũng dễ...

- Này, tụi mình ra ngoài chơi đi - Tuấn Kiệt hí hửng nói
- Được được - Diệu Chi đồng tình, gì chứ đi với Tuấn Kiệt thì nhỏ ok ngay.
- Làm sao ra được? - Trâm Anh ngạc nhiên hỏi, cô không biết đám nhóc này sẽ làm gì.
- Yên tâm - Kiệt nháy mắt tinh nghịch ra vẻ đã tính sẵn từ trước - Hoàng, có đem súng không?
- Ừ có, làm gì? - Mạnh Hoàng rút cây súng trong túi quần ra
- Cho tao mượn

Kiệt giật lấy cây súng trong tay Mạnh Hoàng, ngoắc tay Diệu Chi theo, rón rén chạy vào phòng hiệu phó. lát sau, cậu và nhỏ chạy ra với 6 cái phiếu ra cổng có chữ kí chứng nhận của ông thầy trên tay

- Thế nào? - nhỏ hất mặt ra vẻ
- Cậu làm gì ông ấy thế? - nó kéo theo hần lẫn tăn đến bên cạnh nhỏ và Kiệt
- Đơn giản thôi, chìa súng hăm dọa

Cả đám phì cười vì cách trốn trường của cái couple loi nhoi này, kể ra cũng hay. Ai cũng vui vẻ nói chuyện trừ Mạnh Hoàng và cái cặp đôi dính nhau.

ZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZ

Nó chỉ điểm cho cả bọn đến khu vui chơi WindSky. Khu vui chơi này có thể nói là nổi tiếng nhất ở thành phố của tụi nó, ngày và đêm đều rất đông người.

Khi chiếc BMW của tụi nó vừa dừng ở cửa khu vui chơi thì gần như tất cả ánh mắt của mọi người đều dừng lại ngay chiếc xe, khi tụi nó bước xuống.

Diệu Chi kéo tay Tuấn Kiệt chạy đến chỗ mua vé tàu lượn siêu tốc. Ồ hôô, nhỏ này thích cảm giác mạnh...

- Này, em đủ can đảm chơi không đấy? Nhưng làm gì kéo anh ghê vậy? - Tuấn Kiệt hỏi
- Nhỏ quay đầu lại, nhìn Kiệt “menly” đang phui phui cái áo, chỉ biết gãi đầu cười ==))
- Đương nhiên là em thích chơi. Không tin anh hỏi Băng Băng đi :v Không lẽ... anh sợ à?
- Làm gì có...! Anh với Thiên Du là trùm chơi cảm giác mạnh đấy nhá =D

Hai đứa nhóc cứ trêu nhau qua lại làm mọi người phì cười. Ồi cái cặp đôi trẻ con.

Tối đó có thể nói là tụi nó quấy nát cả khu vui chơi. Nơi đâu cũng có dấu chân của tụi nó bước qua. Sau khi chơi khoảng chục trò, Chi và Kiệt xin phép tách ra đi chung [cho riêng tư ấy mà :>]

Chỉ còn lại nó, hần, Trâm Anh và Mạnh Hoàng. Trâm Anh thì vừa nhìn thấy cái khu vực xem sách thì đi thẳng vào trong, Black Wings, đối với cô, nơi này là đặc biệt, cả Mạnh Hoàng cũng vào trong đó, đang đi, anh quay lại và bước đến chỗ nó...

- Băng Băng, em vào luôn chứ?
- Dạ...thôi anh ạ. Em...em không thích đọc sách -_-
- Ừ, vậy anh vào nhé!

“Lạ thật, bình thường Sun thích đọc sách lắm cơ mà?” có thể nói 1000 câu hỏi vì sao đang nhảy tung tung trong đầu Mạnh Hoàng. Anh thấy cô gái này, sao khác khác Sun...

Còn lại nó và hần bơ vơ đang dính nhau đứng ở ngoài. Nó thấy chán kinh khủng. Quay sang *khều khều* rồi *chọt chọt* hần, nói:

- Này, Thiên Du, đi...đi dạo được không? Bên kia...

Nó nói rồi chỉ sang chỗ cây cầu phía xa. Bên dưới là dòng sông lấp lánh, hòa lẫn vào ánh trăng tan. Huyền ảo. Lấp lánh. Nói chung là, tuyệt. Hấn gật đầu.

...

[Tác giả không dám miêu tả chỗ Chi - Kiệt, sến kinh khủng, hơ hơ...]

Khu vực sách Black Wings, khu vui chơi WindSky...

Mạnh Hoàng ngồi đọc sách. Anh đang lựa thời cơ thích hợp để bí mật đi đến tủ sách NightSky, tủ sách bí mật của tổ chức BlackWings. Và khu vui chơi này, đúng, đúng đầu là Ken - bang chủ BlackWings.

Zzzzzzzzzzz.Giới_thiệu.zzzzzzzzzzzZ

BlackWings là tổ chức mafia đứng đầu trong thế giới ngầm của thành phố X. Có số thành viên cán mốc triệu người.

Quản lí tổ chức gồm 4 người: 3 nam 1 nữ. Bang chủ - Ken. Bang phó - Kai. Bang phó - Yul. Nữ quản lí - Pj.

Hiện tại trong tổ chức chưa ai biết được gương mặt của nữ quản lí. Chỉ có bang chủ và bang phó biết mặt.

Zzzzzzzzzzz.Quay_lại_truyện.zzzzzzzzzzzZ

Mạnh Hoàng bước đến vị trí cất sách bí mật, thì anh thấy 1 người con gái với mái tóc màu tím, không ai khác, là Trâm Anh.

- Tại sao cô biết chỗ này? - anh hỏi

- Chuyện đó có cần thiết phải biết hay không? - Cô trả lời. Có nỗi buồn vô hình nào đẩy dâng lên trong lòng cô.

Cô lặng lẽ quay đi. Để lại Mạnh Hoàng đứng đó với rất nhiều câu hỏi. “Rốt cuộc, cô gái này là ai?”

Trên tay Trâm Anh, cuốn sách “BlackWings - Sun”

ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Cầu S-K-Y...

- Đây, sao tôi thấy anh có vẻ lạnh lùng với người ngoài, nhưng khi đi chung với Kiệt, Hoàng và chúng tôi lại khác...? - nó hỏi hấn, rồi ngược mặt lên trời, đón từng cơn gió tấp vào mặt.

- Có lẽ... do tôi là con người như thế. Và bốn phận của tôi, không cho phép tôi đối xử thân thiết quá với mọi người...

- Chúng tôi là ngoại lệ?

- Đúng.

Bỗng dưng nó thấy hấn lúc này, thật bí ẩn. Có nhiều thứ nó vẫn chưa hiểu hết về hấn.

Tiếp tục đi, sải từng bước chân vô định trên cầu. Nó và hấn vô tình đụng phải 1 đám côn đồ. Tên đầu sở mặt mày giang hồ, ngẫu như con trâu. Chính xác thì bọn chúng lớn hơn hấn 1 tí. Tên nào tên nấy nhuộm đầu xanh đỏ tím vàng, áo quần xộc xệch. Sau cú va chạm ấy, tên đại ca nhìn chằm chằm vào nó, định giở trò sàm sỡ [chết mất thôi].

Hấn nghĩ ra một điều gì đó.

- Mở khóa còng. Rồi các người muốn làm gì cô ấy *chỉ sang nó* thì thoải mái.

May cho hấn là đám đầu trâu mặt ngựa kia vừa nhặt được chiếc chìa khóa [có vẻ hư cấu :>]. Vừa khít với khóa còng.

Sau khi chiếc còng được mở ra. Hấn tung cho thằng đại ca 1 đấm, kéo tay nó chạy đi. Tiếc là bị tụi đàn em của thằng kia chặn lại.

Rõ ràng là muốn gây sự đây mà!

- Nếu mày muốn đi thì quì xuống xin lỗi tao, vì cái đấm - thằng đó bước đến trước mặt hắn rồi nói

- Mày mơ à - hắn cười khẩy - đánh nhau thôi mà, thích thì nhào vô. Solo hay tập thể? Tùy.

Mặc dù đang đứng trước mặt 6 thằng giang hồ đường phố nhưng hắn thản nhiên nói ra cái câu mang đậm tính chất chiến tranh ấy. Gạt nó sang một bên, hắn ung dung bước đến trước mặt tụi kia, dứt ray vào túi quần.

- Thằng này lão... Tụi bay, nhào vô. Đập cho nó hết chảnh... - thằng đại ca gầm lên như tên điên trốn trại.

Tên đại ca vừa dứt lời thì cả 5 tên đàn em cùng nhào vô chỗ hắn đang đứng. Hắn cũng không phải dạng vừa...

Một tên bị đánh đến ngất xỉu. Một tên bị hắn đá ngã ra đường. Nào đấm nào đá túi bụi. Thật sự chứ mấy thằng này đối với hắn chỉ là dạng tép riu. Thằng cuối cùng - tên đại ca thì có vẻ khó ăn hơn. Nhưng không phải là không thể thắng.

Thằng đó lao đến chỗ hắn chực con hổ đói [hay tên tâm thần nhỉ?], vung tay lên tính đấm hắn, hắn nghiêng đầu né được. Tên đó lại vung tay trái, hắn dùng tay đỡ. Một đánh một đỡ. Đến lúc này thì tên đại ca đã nổi điên.

- Thằng c.h.ó, bộ mày chỉ biết đỡ thôi à? Thế để tao đập cho con người yêu mày *liếc qua nó* không nhận ra mày luôn.

- Giỡn đủ rồi. Chân.

Hắn vừa cất tiếng, tên kia chưa hiểu gì thì đã cảm thấy chân mình đau điếng, có thể gọi là như xương đang bị nứt không nhỉ?

- Vai.

Chưa kịp định thần lại thì tên đó lại bị hắn giáng một đòn vào vai. Cứ tưởng tượng như vai tạ đá rơi xuống ấy...! Tên đó tính trả đòn thì hắn lại tiếp tục.

- Bụng.

Lên gối. Có thể nói đòn của hắn đẹp-như-mơ. Tên kia không thể đánh trả được. Đang tính ra chiêu cuối để tiễn em này về bệnh viện thì hắn nghe tiếng ai đó hét từ phía sau... Thêm tiếng “vút” như một cái gì đó đang lao thẳng xuống...

“Thiên Du, nguy hiểm.....”

x..YiYuo..x

Đã in dấu dép

P/s1: end chap tại đoạn này có vẻ dễ làm rds nổi khủng nhỉ ~.~ Game show đây ==)) thử tài thám tử của mọi người nhá...! Theo mọi người suy luận chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nè...?

P/s2: chap này anh đẹp trai của chúng ta lộ diện. Mời bà con cô bác chiêm ngưỡng dung nhan của anh Trần Thiên Du ạ ~.~

11. Chap 8: Em Có Cần Bảo Vệ Tôi?

À, cho Yi nói nhảm tí nha. Có nhiều bạn hỏi Yi lịch up của Love School . Yi xin đáp là...Yi viết theo cảm hứng ==]]

Yi sẽ cố gắng up chừng 2-3 ngày 1 chap hoặc 1 ngày 2-3 chap tùy hứng.

Chap này Yi tặng KelsyDinh nhé ~.~ thám tử đoán chuẩn đấy =)

Còn SandyExo hơi chậm chân tí. Yi sẽ tặng một chap khác nha!

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

- Thiên Du, nguy hiểm...

Nó hét lên rồi chạy vội sang chỗ hấn...

Hấn nghe tiếng hét thì quay lại, thấy cái cảnh nó ngã ra mặt đất, thằng đàn em khi này bị hấn cho đo đất đang lún lóc bên cạnh...

Lời kể của nó

~Trong lúc Thiên Du đánh nhau với tên cầm đầu, thì có một tên đàn em gượng dậy, cầm một cây gậy, lao thẳng đến chỗ Thiên Du...

Lúc đó, thật sự tôi chẳng nghĩ được gì. Khi thấy cái thằng tóc xanh lè kia cầm cây gậy tính giáng xuống đầu Thiên Du, thì y như có một lực vô hình đẩy tôi tới.

Không biết tôi có điên hay không nữa? Hấn ta thì dùng hết sức giáng cây gậy đó xuống đầu Thiên Du, tôi thì...dùng tay đỡ rồi hất hấn ta ra.

Cả tôi cũng ngã. Hơ, có thể nói thế nào nhỉ? Tay tôi lúc đó tê đi, cảm giác đau len lỏi trong từng khớp xương. Cú ngã cũng không nhẹ. Đủ để hàng ngàn ngôi sao bay trên đầu tôi.

Tôi choáng...

Yi *giật bàn phím* kể tiếp...

Chưa kịp định thần thì hấn thấy thằng đàn em kia lúi trong túi quần ra cái dao bấm.

Mục tiêu của tên đó là nó. Đúng, là nó. Nếu nó không cầm lại thì tên đó thành công trong việc hạ gục hấn rồi.

Nó cũng lơ mơ thấy được. Nhưng sức đâu mà chạy nữa bây giờ. Choáng. Là cảm giác duy nhất nó cảm thấy. Nó phờ phạc cho số phận. Nó thua rồi...

10s trôi qua, nó vẫn an toàn. "Chuyện gì xảy ra vậy?" nó nghĩ. Từ từ mở mắt, cảnh tượng trước mắt làm nó phát hoảng.

Hấn đang đứng trước nó. Tay hấn giữ chặt con dao. Chỗ hấn cầm, là lưỡi dao, chứ không phải tay tên kia hay cán dao. Có lẽ do vội quá.

Nó nhìn trân trân vào bàn tay hấn. Từng vệt máu đỏ chảy xuống. Mỗi lúc một nhiều. Nhưng, nó thấy lạ, khuôn mặt hấn không giống đau đớn tí nào. Nhìn nó cứ bình thản, nhưng lúc này, khuôn mặt ấy không kém phần lạnh lùng.

Hấn dùng tay còn lại, rút cây súng từ trong túi áo ra.

ĐOÀNG...

Tiếng súng vang lên át cả tiếng gió. Tên kia buông dao, ngã xuống. Nó cảm thấy mỗi lúc một rõ mùi tanh của máu.

- Đó là hậu quả của việc đụng tới những người xinh quanh tôi. - hấn lạnh lùng nói rồi đi tới chỗ nó, đỡ nó lên lưng để công.

- Thiên Du, tay anh... *chỉ chỉ*

- Tôi không sao. Lên đi tôi công. Cô không tự đi nổi nữa phải không?

- Nhưng... - nó ngập ngừng

- Tôi bảo lên thì lên nhanh...! - hấn hét lên. Ai bảo nó thử lòng kiên nhẫn với hấn làm gì.

Nó cuống cuống leo lên. Hấn công nó ra khỏi cái chiến trường đầy máu me này. Một tay đút vào túi áo khoác.

Nó gọi điện ọi người. Nó cảm thấy ấm áp lắm, được hấn công đúng là thích thật. Dựa vào vai hấn, nó thấy ấm áp lắm sao. Chắc do mệt quá, nó thiếp đi. Trước khi mê man, nó còn nghe tiếng hấn thì thầm.

“Em có cần phải bảo vệ tôi không? Bằng Bằng...”

Không lâu sau, chiếc BMW do Hoàng cầm lái đỗ ngay trước mặt hấn. Mạnh Hoàng vội xuống xe rồi đỡ nó lên, cho nó ngồi cạnh Diệu Chi. Anh cảm thấy hơi lo. Hấn vẫn đứng bên ngoài, một tay bỏ trong túi áo. Tuấn Kiệt nhảy phốc xuống xe, bảo mọi người về trước. Trâm Anh viện cớ bảo sang hiệu sách ven đường, sẽ về sau. Mạnh Hoàng nhanh chóng lái xe về kí túc xá.

Sau khi chiếc BMW đi xa, Tuấn Kiệt mới quay lại nhìn hấn, mặt đầy sát khí. Giật tay hấn ra khỏi túi áo, Kiệt nhìn chăm chăm vào bàn tay.

Máu vẫn chưa có dấu hiệu ngừng chảy, tuy nhiên nét mặt của hấn vẫn không thể hiện bất kì sự đau đớn nào.

Gì chứ giấu Tuấn Kiệt không có dễ, Kiệt đã quá quen với mùi máu rồi.

- Đến bao giờ cậu mới thôi cái trò mặc áo chảy như vậy hả? - Kiệt hét lên

- Tớ ...

Có thể nói Kiệt và hấn rất thân với nhau. Mạnh Hoàng thân nhưng không bằng. Hoàng ít khi tham gia mấy cuộc chiến đẫm máu. Hấn và Tuấn Kiệt thì vào sinh ra tử với nhau đã 5-6 năm rồi. Nhất là thời gian này, Mạnh Hoàng luôn chú ý đến nó - người mà hấn yêu.

- 5 năm rồi vẫn không khỏi à? - Trâm Anh bước đến, nhẹ nhàng hỏi

- Ủ.

- Thiên Du, cậu không cần lo lắng quá nhiều. Con bé Bằng Bằng, nó không yêu Hoàng đâu mà lo. Tôi biết, chỉ là cảm nắng nhất thời thôi. - Trâm Anh nói tiếp, cô vừa nói vừa vuốt mái tóc dài của mình.

- Cảm ơn cậu, Pj. Ken tin, Yul sẽ nhận ra Pj, nhanh thôi.

Cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc hấn gục xuống vai Tuấn Kiệt. Máu của hấn nhuộm đỏ cả một vùng mặt đất bên dưới.

- Pj, cậu về trước đi. Tớ sẽ đưa Thiên Du vào bệnh viện. Cậu không nên về cùng bọn tớ, thân phận của cậu không nên để Bằng và Chi biết sớm. - Tuấn Kiệt nói.

- Được.

Trâm Anh bắt taxi về lại kí túc xá. Còn Tuấn Kiệt đưa hấn vào bệnh viện. Không nói quá lên chứ có lẽ mấy bệnh viện trong thành phố tốn cả ngàn cc máu cho hấn chứ chẳng chơi (_ _ ”)

Tối nay, hấn và Kiệt không về kí túc xá...

ZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZ

Kí túc xá khu A, trường Black Star...

Nó mở mắt, hiện giờ nó đã khỏe hơn rồi. Người nó nhìn thấy đầu tiên là Mạnh Hoàng. Anh ngủ gục bên giường nó.

“Chắc anh ấy ở đây này giờ...” nó nghĩ. Tự nhiên nó thấy vui vui. Ủ thì Mạnh Hoàng vừa đẹp trai, vừa dịu dàng. Chứ không gây nhau với nó như hấn. “Ồ mà thằng kia đâu? Không ở đây với mình, chắc ngủ rồi.” vâng, thằng kia không ai khác, chính là thằng có cái tên Trần Thiên Du.

Hai tiết đầu nó ngồi một mình. Đến tiết thứ ba, cô giáo đang giảng bài, một số thành phần chăm chú học. Trâm Anh ngồi đọc sách, Mạnh Hoàng nghe nhạc và nhìn nó. Chi và Kiệt đang ngủ, nó thì đang luyện cuốn sách Sunrise...

RẦMMMMM...

Cánh cửa lớp đổ xuống, cả lớp tròn xoe mắt, nó giật mình thầm nguyên rửa cái người cắt đứt dòng tư tưởng của nó.

- Hắt...xì...

Hắn đi từ ngoài cửa vô lớp thì hắt xì liên tục [ôi chị Băng ác tội]. Đặt chiếc cặp lên bàn, hắn quay sang nhìn nó.

- Cô khỏe chưa?

- R...rời... - nó nói, rồi nó nhìn xuống tay hắn - đã được một lớp băng trắng quăn quanh.

Nó thắc mắc làm gì tới qua hắn không về. Nó cứ nghĩ hắn đi chơi đâu đó, không quan tâm gì đến nó. Bất giác, nó quay sang Mạnh Hoàng. Ánh mắt chạm nhau, hai người cùng cười.

Nó đâu biết được, tối hôm qua khi nó về, hắn đã ngắt đi, Tuấn Kiệt phải đưa hắn vào viện. Chắc do nắm chặt, nên lưỡi dao cứa vào tay hắn, rất sâu... Tỉnh dậy là hắn trốn viện về lớp ngay.

4 tiết học trôi qua...

Thay vì lên kí túc xá để nghỉ trưa. Cả đám tập trung ở khu vực hồ bơi của trường gần khu kí túc xá [đã bảo trường này rất giàu mà]. Hắn [bị thương vẫn chịu chơi], Diệu Chi, Tuấn Kiệt thì xuống hồ bơi, số còn lại thì ở trên bờ tắm nắng.

- Tổ quay lại phòng ăn mua tí nước nhé, Chi, Kiệt, chị hay, anh Hoàng, mọi người uống gì không?

- Có! Hai lon Ken [cho Kiệt và hắn], một trà đào [cho Chi], một nước cam [cho Trâm Anh] - Kiệt, Chi và Trâm Anh đáp

- Cô mua cho bọn họ thôi à? - hắn giả vờ hỏi

- Đúng, anh muốn uống thì tự mà mua - nó nói rồi quay mặt đi.

- Để tớ đi với Băng Băng. - Mạnh Hoàng nói rồi chạy đi.

Trâm Anh thấy vậy, cũng muốn can đảm nhưng không làm được gì. Cô đứng dậy nhảy xuống hồ bơi. Có lẽ làn nước mát lạnh sẽ làm cô thoải mái hơn.

Sau khi rời khỏi kí túc xá, nó tung tăng đi đến nhà ăn. Đi được nửa đường, chợt có 1 đám người chặn nó lại. Cầm đầu bọn chúng là một cô gái có mái tóc đen tết thành 2 chùm. Khuôn mặt xinh xắn nhưng toát lên vẻ gian xảo. Phải, chính là Linh. Và còn có hai đứa đàn em của nhỏ là Phương Đan và Thanh Hiền nữa.

- Mấy cô muốn gì?

- Tao muốn giết mày vì đã cướp Thiên Du của tao, và tự giới thiệu, tao là Võ Hoàng Linh, hân hạnh được biết mày.

Nói rồi, Linh quay sang đám đàn em ra lệnh xong lên. Không chuẩn bị từ trước, nó bị lãnh những cú đánh thật đau vào bụng, vào mặt. Máu từ vài chỗ chảy ra. Nó đau, đau lắm. Linh giật lấy con dao của 1 tên đàn em, tính đâm một nhát vào bụng nó.

- Này, Băng Băng. Cẩn thận.

Mạnh Hoàng vừa đuổi đến chỗ nó, thấy vậy, anh lao ra kéo nó sang một bên. Con dao của Linh xẹt ngang cánh tay anh.

Linh thấy vậy thì tức lắm, ra lệnh cho đàn em rút lui. Để lại nó đang nén đau loay hoay lo lắng cho Mạnh Hoàng.

“Con bé có thể đi đâu được cơ chứ? Còn Mạnh Hoàng đâu, Hoàng đi cùng với con bé cơ mà...” càng suy nghĩ hần càng lo. Còn một chỗ duy nhất hần chưa tìm - kí túc xá.

Hắn quyết định đến nơi cuối cùng ấy. Mặc dù cơ hội không cao. Trên đường về, hắn chú ý thấy những vết máu đã khô trên nền sân. Tăng tốc chạy thật nhanh, là điều hắn làm được bây giờ.

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Cửa phòng 2, kí túc xá khu A...

Diệu Chi, Tuấn Kiệt và Trâm Anh đang đứng chết trân ngoài cửa. Chuyện gì đã xảy ra thế này. Đúng lúc đó hân cùng vừa chạy tới.

- Mọi...người, thấy... Bắng Bắng chưa? Nhưng, có việc gì...mà đứng đây...thế? - hắh vừa thở vừa nói. Rồi nhìn vào trong phòng.

Cảnh tượng đập vào mắt quả là làm hấn nhói lòng. Nó đang nằm trên giường, Mạnh Hoàng ngồi nhìn nó nên không chú ý bên ngoài. Hai người họ, đang nắm tay @@

Hắn quay đi. Trong lòng khê nhói lên, một cái gì đó, đau lắm. Tuấn Kiệt cũng chạy theo. Trâm Anh và Diệu Chi thì bước luôn vào phòng.

- Hoàng, anh và con Bãng... - Chi chỉ chỉ vào nó. Nhỏ đang rất bực

- Lúc anh tỉnh, thấy con bé ngủ gât, nên đỡ lên giường, chứ đâu phải con bé tự leo lên.

- Tay câu... - Trâm Anh lo lắng nhìn Mạnh Hoàng.

- Tớ không sao...

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Trời đã tối. Ánh trăng vàng dịu dàng nhẹ buông lên những ánh sao. Trên mái khu kí túc xá có một cậu con trai đang nằm dài ra, mắt nhắm nghiền, có vẻ như không quan tâm đến chuyện xung quanh. Ngồi bên cạnh là một cậu con trai khác, khuôn mặt trẻ con đăm chiêu nhìn xa xăm.

- Thiên Du, mày... không sao chứ?

- Mà y cứ vên tâm đi Tuấn Kiệt, tao không sao.

- Lúc chiều...

- Tao không sao.

Cụm từ “Tao không sao” lặp lại hai lần làm Kiệt nổi điên lên. Hắn thì làm sao giấu cậu được chuyện gì, cái vẽ bắt cần đời này, khi cái vẽ ấy xuất hiện, là lúc hắn không ổn tí nào.

- Mày dẹp cái câu không sao đó đi thằng c.h.ó. Có gì mày cứ nói với tao chứ, hả? Tao biết mày buồn con bé Băng Băng, tao biết hết. Đừng có giấu tao. Sao mày ngốc quá vậy hả?

- Tao xin lỗi. Tao...thật sự...không ổn tí nào =(

Hắn ngồi dậy, nhìn đăm đăm lên bầu trời. Một giọt nước mắt chảy ra. Trước giờ, chỉ có duy nhất Tuấn Kiệt mới thấy được vẻ yếu đuối bên trong hắn. Ngoài sự lạnh lùng bất thường ra, thì hắn cũng đáng sợ, vì mọi người, không ai biết được cái sự ngốc nghếch bên trong hắn...

YiYuo

Đã in dấu dép.

P/s: không biết Yi có bị ném đá không chứ fic này Yi hành anh Thiên Du lắm ạ :v trải qua nhiều khó khăn thì Du với Băng mới đến được với nhau, vậy đi cho tềnh cổm sâu đậm :3

13. Chap 10: Thay Đổi

Hé nhô mọi người. Yi đã up chap mới rồi đây ạ :v

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Sáng hôm sau. Mặt trời đã ló dạng sau hàng cây. Những tia nắng tinh nghịch mơn trớn trên vai, trên tóc của các học sinh trường Black Star.

- Bắng Bắng, em dọn tập vở giúp anh đi. - Mạnh Hoàng đang làm VSCN thì nói vọng ra

- Vâng

Nó trả lời rồi loay hoay đi dọn tập, dọn vở cho Mạnh Hoàng. Bỗng, nó phát hiện một tấm ảnh anh chụp chung với ai đó. Cơ mà quen quen. Hình như, người trong ảnh, rất giống nó [T/g: đúng hơn là chị cô đây cô nương ạ :v]. Mạnh Hoàng bước ra, nó không nhìn tấm ảnh nữa. Chạy đến chỗ Mạnh Hoàng kéo anh đi học.

Chẳng là nó có trách nhiệm phải chăm sóc cho Hoàng đây mà...!

Tuấn Kiệt và Diệu Chi nắm tay nhau cùng đi. Nhỏ có vẻ không thích nó đi với Hoàng khi Thiên Du lẳng lặng lên lớp trước. Chi biết Thiên Du thích nó. Còn Tuấn Kiệt thì khỏi nói. G-H-É-T luôn là khác. Cậu không muốn thăng bạn thân của cậu buồn. Và Hoàng - có vẻ đã thay đổi.

Zzzzzzzzzzzzzzzz.The_past.zzzzzzzzzzzzzzzZ

Sáng sớm, khi mọi người còn say giấc. Hay nói đúng hơn là chưa sáng. Chừng 2h sáng ấy.

Hoàng thức giấc. Nhẹ nhàng gỡ tay nó ra khỏi tay mình. Anh bước ra ngoài. Anh đi thẳng xuống vườn hoa cạnh kí túc xá. Không biết lí do tại sao anh lại muốn xuống đó. Anh thấy hẩn và Kiệt đang ngồi ở đó với chục lon bia lẩn lóc dưới đất.

Hoàng bước đến, đứng trước mặt hắn. Kiệt thấy vậy thì bước ra ngoài để hắn và Hoàng nói chuyện.

- Dao này mày không còn nói chuyện với tao như trước - Hoàng nói

- Hay người đó là mày? - hấn vắn ngược lại, tiếp tục cầm lon bia. Nói đúng 5 chữ

- Lí do là vì Bắng Bắng?

- Tùy mày suy nghĩ... - 4 chữ

- Tao nghĩ mày nên bỏ cuộc...

Mạnh Hoàng lại nói. Gió ban đêm thật lạnh. Cơn gió lùa qua tóc anh, làm nó tung bay trong gió. Đối với hắn và cậu con trai đứng đằng xa, anh lúc này thật xa cách.

- Đừng nói nữa... - hắn nói. Đúng 3 chữ

- Nếu Băng Băng đúng là Sun, thì cô ấy chỉ yêu mỗi tao thôi, mày đừng hy vọng nữa.

- Mày im... - hấn hét lên rồi lăm lăm cổ áo Hoàng. Ngôn từ lúc này của hấn chỉ còn 2 chữ.

- Tại sao tao lại không được nói. Con bé chỉ yêu mỗi tao thôi.

- Mày dựa vào đâu để nói hả? Mày có chắc con bé là Sun không? Mày mới chính là người sai lầm Hoàng ạ. Mày có biết những chuyện mày làm đã làm cho nhiều người phải đau khổ rồi không? Hả?

Tuấn Kiệt chạy tới. Cậu không thể để tình trạng này tiếp diễn. Không thì huynh đệ tương tàn mất thôi. Kéo hẳn ra khỏi Mạnh Hoàng. Cậu quay sang, mắt buồn buồn. Cảm xúc lẫn lộn.

- Màỵ sai rồi, Hoàng ạ.

Tuần Kiệt nhớ lại lúc sáng thì nắm tay Diệu Chi chạy vụt đi. Cậu không muốn đối mặt thêm với Hoàng nữa. Chi không hiểu gì nhưng nhỏ cũng ngoan ngoãn chạy theo.

Bốn tiết học trôi qua với hần quá nặng nề. Đây là lần đầu tiên hần không ngủ trong lớp. Đưa ánh mắt ra nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, đeo tai nghe và nghe nhạc. Cái ipod đang phát bài Until You...

Baby tell me I will do whatever...

$$\sim \times \times \mathbf{YiYu} \times \times$$

P/s: chap này Yi xong lúc 0:08 ngày 2-2-2015. Không tính thời gian chèn bìa, chờ mạng chạy và ngủ tới sáng.

Vậy là fic của Yi đã đi được chặng đường dài 10 chap rồi, hì hì *đập bàn cười lớn*

Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ Yi ạ :v Cơ mà nhắm đủ rồi, vô truyện thôi.

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Nó quay sang nhìn hai người con trai còn lại. Tuấn Kiệt đang phõn, cầm cái điện thoại *chém chém chọt chọt* không thèm để ý tới nó. Hấn thì ngồi dựa lưng vào ghế, đeo cái tai nghe và phốt lờ mọi chuyện xung quanh. Ly cà phê trên bàn vẫn nghi ngút khói...

It starts with one...

One thing,

I don't know why,

It doesn't even matter how hard you try,

Keep that in mind,

I designed this rhyme,

To explain in due time...

Tiếng chuông điện thoại của hắn vang lên...

- Có chuyện gì - hấn lạnh lùng nói

— • • •

- Được rồi, tôi và Kai sẽ đến. Chỗ cũ. Khu X thành phố Y.

Hắn cúp máy rồi nói gì đó với Tuấn Kiệt. Hai người đứng dậy chào nó và Mạnh Hoàng rồi leo lên chiếc BMW màu đỏ phóng nhanh đi.

Nó đang rất thắc mắc không biết hẳn đi đâu mà không nói lời nào. Mà thôi kệ, giờ nó đi chơi với anh đã. Mạnh Hoàng thì đương nhiên là biết hai người kia đi đâu, nhưng anh không nói cho nó biết. Anh muốn nó thoải mái đi với anh.

“Anh sẽ làm em nhớ lại, Sun a... Hi vọng anh cũng sẽ tìm lại được cảm giác ấy...”

Sau một hồi quyết định, anh dẫn nó đi đến khu vui chơi Angel, trung tâm thành phố Y, đây là một khu vui chơi rất lớn, vô cùng nổi tiếng ở thành phố Y.

ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

- Oaaaa, vui quá anh Hoàng ạ...! - nó vừa cười vừa kéo tay Mạnh Hoàng chơi hết trò này đến trò khác trong khu vui chơi.

Có thể nói nó đi khu vui chơi vô cùng nhiều nhưng một nơi đẹp như Angel thì nó chưa bao giờ đến. Mạnh Hoàng thấy vui vui, anh nhớ cái vẻ trẻ con này quá.

Sau gần 2 tiếng đồng hồ quây gần sập khu vui chơi. Nó và anh cùng vào nhà ăn nạp năng lượng.

Nó vẫn cái thói thích ăn vặt. Trên bàn toàn bánh toàn keo, socola, khoai tây chiên, nước ngọt,...

[illegible]

Đã in dấu dép

P/s2: có vẻ ngăn so với tưởng tượng :v mọi người thông cảm cho Yi a :>

TvT, Yi thật sự vô cùng xúc động. Xúc động mạnh luôn a...!

Cảm ơn vì tỷ luôn ủng hộ fic của muôi =)) chap này muôi tăng tỷ nha...!

Enjoy

Địa điểm khu X thành phố Y, thời gian: 2 tiếng trước...

Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.GTNV.zzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

× Lâm Hoàng Phong (nam)

Thủ lĩnh bang A&D, luôn đối đầu với tổ chức Black Wings của hắn.

Anh kết nghĩa của Võ Hoàng Linh, đồng thời cũng có tình cảm với nó.

Zzzzzzzzzzzzzzzz.Back to story.zzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Đứng trước mặt Phong lúc này là hắn. Còn Tuấn Kiệt đứng đối mặt với tên phó bang A&D. Đứng sau bốn người họ còn có vô cùng nhiều những sát thủ chuyên nghiệp. Có vẻ như lực lượng Black Wings khá áp đảo về số lượng.

- Một mất một còn. Nhóm đánh team. Bang chủ solo, bang phó solo. - hắc lạnh lùng nói

- Được - tên Phong đáp trả

Tiếp theo sau câu nói của Hoàng Phong và hắn là đám đàn em nhào vào nhau đánh chém nhau tóe bụi. Ừ thì một mất một còn cơ mà. Một đất không thể có tới hai bang lớn.

Theo như giao kèo, Tuấn Kiệt sẽ đánh với phó bang, còn hắc sẽ đánh với tên Phong. Những tiếng súng vang lên xé tan sự yên tĩnh của khu vực này. Nguyên cả một vùng đất nhuộm màu máu đỏ.

Từng cơn gió khe khẽ lướt qua. Tuấn Kiệt đã đánh thắng tên phó bang, riêng hấn và Phong vẫn ngang tài ngang sức. Tuấn Kiệt đang tính lao vào giúp hấn, nhưng hấn lắc đầu, đây là cuộc chiến của hai leader [không biết đúng chính tả không nữa :>]

Nhưng hẳn tính làm sao mà bằng... tác giả tính. Ai sẽ đảm bảo Hoàng Phong không chơi xấu? Thấy mình lâm vào thế bí, câu ta nháy mắt, với một tên đàn em đứng nấp gần đó.

Tên đó lao ra, vật tên đó cầm trên tay lóe sáng, làm cho Tuấn Kiệt giật mình. Tên kia lao thẳng đến chỗ hắn, con dao, xẹt ngang cánh tay... Dòng máu đỏ chảy ra nhuộm một phần cánh tay áo của hắn.

Một tiếng súng nữa lại vang lên. Một linh hồn lại quay về thế giới bên kia. Một con người chạy trốn. Một con người cất súng chạy đến bên người kia. Và một người, tính đuổi theo người chạy trốn nhưng bị giữ lại, cánh tay áo bây giờ đã chuyển sang đỏ thẫm...

Thực tại, 6h pm tại phòng 1, kí túc xá khu A, trường Black Star...

Đạp mạnh cửa rồi lao vào phòng. Chị nó vẫn an toàn. Nhìn qua bên cạnh, thấy Diệu Chi đang ôm lấy Tuấn Kiệt, khẽ thút thít. Nó nhìn khắp người cậu, trầy xước nhiều chỗ, vương trên áo còn có vài vệt máu.

- Thiên Du đâu?

Nó tính chạy sang phòng kia xem hắc như thế nào, nó đoán hắc chỉ có ở bên kia thôi, tự nhiên nó hơi lo.

- Thôi được, nhưng cậu cho tớ biết, chuyện gì đã xảy ra? - nó hét lên

Zzzzzzzzzzzzzzzzzzz.Trang_1.zzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

Tổng số thành viên cán mốc triệu người. Tuy nhiên hoạt động chính chỉ gồm 10 người, 1 leader, 2 bang phó, 1 quản lý chính và 6 thành viên xuất sắc của tổ chức.

Zzzzzzzzzzzzzzzzzzzz.Trang_2.zzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

1. Trần Thiên Du

Vi trí: Leader

2. Vũ Tuấn Kiệt

__Vị trí: phó bang

3. Nguyễn Mạnh Hoàng

__Vị trí: phó bang

__Gia nhập năm 13t, lên phó bang năm 15t

37

39

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

- Mày điên hả? Đây làm méo gì cho sớm, con điên. - nó nói rồi lai trùm chăn và ngủ.

- Ok ok, tao đây.

Vừa làm VSCN xong, chìa cái mặt ra ngoài nó đã bị Diệu Chi ném vô mặt một bộ đồ. Trâm Anh đứng cạnh nhỏ, cười khúc khích. Nó ầm ỨC lươn đi thay đồ.

Nó chưa hiểu gì thì Mạnh Hoàng đi tới nắm tay nó kéo ra xe. Mặc cho Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang tức xì khói còn hần thì cố tỏ ra không cảm xúc và bước đi một mình, Trâm Anh thì buồn buồn nhưng cũng không nói gì.

Cả sáu người họ lên xe, đi thẳng ra biển. Ngồi trên xe, Mạnh Hoàng nói chuyện với nó một lúc rồi cũng ngủ. Chi ngồi ghế trước bên cạnh Tuấn Kiệt đang lái xe, Trâm Anh thì nhìn chăm chăm vào cuốn sách. Nó nhìn một vòng thấy hần đang đeo tai nghe nhìn ra cửa, nó cười tươi, giật phăng cái tai nghe của hần ra để mình nghe. Và thế là một cuộc gây nhau nữa lại nổ ra, nó và hần vừa trêu nhau vừa cười.

Mỗi lần trêu con bé này đúng là tôi thấy rất vui. Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Có điều tôi vẫn nghĩ mãi về chuyện tối hôm qua, chẳng phải con bé quan tâm Hoàng làm sao, sao không *ôm* Hoàng ngủ đi mà quay sang trêu tôi.

×Lời kể của Băng Băng×

Ha, đúng là cái tên hâm. Tôi cứ tưởng là Du sẽ giết tôi mất, cơ mà hần ta nghe bài Until You cơ đấy, nhẹ nhàng ngọt ngào thế này có tin nổi không trời.

Đúng là trêu Du vui hơn nghe anh Hoàng nói chuyện trên trời. Tự nhiên tôi thấy bình yên và hạnh phúc.

Ở mà khoan, hanh phúc, chẳng lẽ *lắc đầu* chẳng lẽ thế thật, hơ...

Nhưng chuyện tồi qua thì sao nhỉ, chết thật, tôi không nói rõ tôi xem Hoàng là anh trai nên mới lo. Aizzzza, kiểu này là Du nghĩ tôi thích Hoàng rồi...

giật bàn phím hai người đi cho Yi làm ăn *đá ra ngoài*...

Nó và hắn cứ trêu nhau giành cái tai nghe mãi. Cuối cùng, hắn quyết định mỗi đứa một bên. Nó cười rồi hí hửng đeo vào.

Và suốt cuộc đời này con tim anh chỉ có em

Lời yêu thương ta trao nhau khi xưa em hãy nhớ xem

ZZZZZZZZZZZZZZ.The_past.ZZZZZZZZZZZZZZ

Cốc...cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên đều đều. Diệu Chi lười biếng quăng cuốn truyện lên giường rồi lết ra mở cửa.

- Thiên Du, cậu sang đây làm gì thế?

- Tớ, muốn...đưa cái này cho con bé hâm kia.

- Nó dưới bãi biển, lúc nãy nó mới vác xác xuống dưới đó. Cậu xuống đó đưa cho “ý nghĩa” - nhỏ nháy mắt tinh nghịch, đủ để hắn hiểu nhỏ muốn nói gì. Trâm Anh cũng giơ bàn tay ra dấu ok với hắn.

- Umk...! - hắn cười rồi quay ra, đi xuống dưới bãi biển

ZZZZZZZZZZZZZZ.The_present.ZZZZZZZZZZZZZZ

Trở trên, hắn vừa quay đi được một đoạn, thì nó đẩy nhanh Mạnh Hoàng ra. Nó không thoải mái cho lắm, tự nhiên nó có cảm giác có lỗi.

- Mai đi chơi với anh nhé.

- Vâng... Mai gặp anh.

Nó quay lưng bước lên phòng, cuốn sách “Cấp visa cho trái tim” của nó vẫn yên vị trên cát. Hoàng lật ra trang đầu tiên.

Hạ Trâm Anh. Cuối trang còn có dòng chữ kí nhỏ nhỏ, Rain. Anh ngáy ra vài giây, cái quái gì thế. Trâm Anh? Nhưng, đây là sách của nó cơ mà. Anh không nghĩ gì nữa, đứng dậy bước đi.

Được vài bước. Lại sách, “5 centimet trên giấy”, có chữ kí của hắn, Du, Thiên Du. “Tặng cô bé vừa hâm vừa ngốc. Anh muốn nói, anh thích em”. Hoàng cầm cuốn sách rồi lặng lẽ lên phòng, giấu vào ba lô, rất nhanh, rất nhẹ, nhưng vẫn không qua được con mắt của Tuấn Kiệt...

=====°=====°=====°=====°=====°=====°=====°=====°=====°

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: nghi vấn tập sau lại có hiểu lầm, nghi vấn tập sau nữa có đánh nhau, nghi vấn tập sau nữa nữa xuất hiện couple mới *hôn gió*. Cho m.n biết sơ sơ trước cho đỡ hồi hộp *cười* =))

19. Chap 16: Xin Lỗi

Lon ton hello Yi is ing with new chapter of Love School, moazzzz. Love all :”>

Enjoy

~ZZZZZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZZZZZ

CHOANG...

Nó vừa trở về, đang tính mở cửa phòng thì giật thót mình vì tiếng động vừa rồi. Hình như là vỡ cái gì đó. Bất giác, nó quay lại. Vỡ? Ở ngay phòng cả bọn thuê riêng để sinh hoạt chung [T/g: bọn này cũng rảnh =))].

Chầm chậm tiến đến căn phòng. Nó mở cửa bước vào, vừa đặt chân qua khỏi cửa thì nó liền rút chân ra. “Quái, gì thế này? Mảnh gương?” - nghĩ một lúc, nó quay ra mang vào chân đôi converse, tiến thẳng vào phòng.

Thứ nó nhìn thấy đầu tiên là hắn đang lấy tay đâm thẳng vào chiếc gương trong phòng. Từng mảnh gương vỡ vương vãi dưới sàn nhà. Tay hắn. Máu chảy, rất nhiều.

- Này, anh bị cái quái gì vậy hả? - nó lao đến giật mạnh tay hắn

- Cúi đầu nhìn xuống - hấn trả lời không ăn nhập gì với câu hỏi của nó. Âm vực lạnh lùng đến đáng sợ.
- Anh tự xem lại mình đi đã kìa.
- Tôi không sao.

Hấn nói rồi quay mặt đi. Nó đứng đó thì nổi điên lên. Nó ghét nhất những lúc hấn bắt cần đời như vậy. Ghét lắm. Và nhìn tay hấn như thế, nó cũng lo nữa...

- Bắn tay lại, nếu không máu chảy nhiều, sẽ đau đấy. - nó nói rồi mở tủ, lấy bông băng thuốc đỏ đi đến chỗ hấn
- Tôi không sao.
- Tôi nói bắn lại.
- Tôi đã nói là không sao.
- Anh không nghe tôi nói cái gì à? Bớt vung tay đi, đau đấy
- Tôi đã bảo là tôi không sao, không đau không gì hết. Cô đi mà lo cho Hoàng kìa kìa.

Hấn hét ầm lên rồi hất tay nó ra. Nó thất thần. Đứng nhìn trân trân vào hấn. Hay. Lo cho Hoàng. Nó đã định từ chối ngày mai không đi chơi với anh. Nhưng hấn nói vậy thì ok. Mặc xác.

Nó quay lưng lại, chạy nhanh về phòng. Lúc nó chạy ra còn va phải Tuấn Kiệt. Nó lấy điện thoại, nhắn tin cho Hoàng. "Ngày mai chờ e, ở bãi biển. E sẽ đi chơi với a, hết ngày..."

- Anh xin lỗi, Bắn Bắn. Anh chưa đủ can đảm, để nói với em... - hấn nhìn theo bóng của nó, nắm chặt bàn tay của mình, làm máu chảy ra mỗi lúc một nhiều.

Trời lại bắt đầu mưa.

...

Tuấn Kiệt thấy nó chạy về phòng thì chẳng hiểu cái méo gì. Cậu bước vào phòng sinh hoạt. Khi này vừa thấy Hoàng giấu cuốn sách xong thì lại nghe có tiếng vật gì đó vỡ. Nên cậu mới bước đến đây.

Kiệt vừa bước vào thì thấy hấn đứng đó, dưới sàn thì có nhiều mảnh gương vỡ. Lao tới. Rất nhanh. Cậu lay lay vai hấn.

- Này, Du, mày bị cái gì thế? Chuyện này là sao? Hả? Vết thương trên tay mày...

Chưa kịp để cậu nói hết câu thì hấn đã chạy ra khỏi phòng, ra khỏi khách sạn, lao ra màn mưa ngoài kia. Chạy, chạy mãi. Tuấn Kiệt gọi cho Diệu Chi nói nhỏ lái xe ra đường, rồi đuổi theo sau hấn, nhưng % đuổi kịp là vô-cùng-ít. Cho đến khi hấn bất ngờ dừng lại, giữa trời mưa. Mặc cho nước mưa tạt vào mặt, tạt lên vai. Mặc cho vết thương vẫn còn chảy máu...

- Mày có điên không Du? Muốn chết à? - Kiệt lay vai hấn, hét ầm lên
- Chắc tao điên thật. Tao điên vì yêu con bé mất rồi.
- Mày đừng có yếu đuối như vậy nữa được không? Mày là 1 leader mạnh mẽ lắm cơ mà. Mày yêu con bé, tao ủng hộ, nhưng tao cấm mày yếu đuối. Mạnh mẽ lên, mới theo con bé, bảo vệ con bé được chứ?

Hai thằng con trai, đứng giữa màn mưa. Mặc cho cơn mưa đang rơi không dấu hiệu dừng lại. Dưới mắt đây, từng giọt máu đỏ tươi đang bị nước mưa cuốn đi. Không gian lại rơi vào im lặng khi cả hai không ai nói gì nữa.

- Tao, sẽ cố gắng. Mạnh mẽ. Tao, sẽ không để Bắn Bắn vào tay bất kì ai. Và tao, không để Hoàng, cứ sai lầm như vậy.

Thông suốt. Quyết tâm. Vậy là tốt rồi. Hấn đã hứa với Kiệt sẽ mạnh mẽ trong tình yêu, như mạnh mẽ khi làm Leader. Chi cũng vừa lái xe đến.

- Kiệt, Du, hai người làm gì vậy hả? Lên xe.

- Tưởng vậy là xong à? Tiếp tục - Hoàng Phong ra hiệu cho đám đàn em nấp sẵn bên ngoài nhào vào. Người Phong muốn thấy mặt vẫn chưa đến. - F*ck, tụi nó đâu hết rồi, sao không đứa nào chạy vào hết vậy?

- Đại ca, kế hoạch 2, thất bại rồi...!

CẠCH...

Có tiếng lên đạn, phát ra từ sau lưng nó. Một người con gái, giơ súng lên, chuẩn bị bắn...

Hoàng nhìn sang chỗ nó, bất giác, anh chạy tới, thật nhanh, ôm lấy nó, xoay một vòng...

ĐOÀNG....

‘YiYuo.’

Đã in dấu dép

GAME SHOW

Aizzzza ~ Súng nổ rồi kìa *chỉ chỉ*. Hờ hờ, thử óc phán đoán của mọi người xem, ai bị bắn vậy ta? Khoan *lên đạn*, cấm nói bắn Yi đang đứng gần đó ghi chép nhé, Yi bắn chết đấy *bằng bằng*

Good luck! Yeeeeee...! = =

P/s: chap này Yi diễn đạt không hay, vì Yi không rành viết đập nhau quá nhau, aizzza ~ Mọi người thông cảm cho Yi nha... Arigato! À, báo ọi người một tin là cuộc sống của cái đám hot boy hot girl này chuẩn bị yên bình, quay lại cuộc sống trường học rồi ếy...!

22. Thông Báo Kết Quả Gameshow

Yaaaa ~ sau một thời gian để mấy bạn nhảy trên chảo lửa thì Yi đã quay lại rồi đây...!

Bắt đầu từ GAME SHOW trong chap 18 nhé. Câu hỏi chap trước tương-đối-đơn-giản đối với những bạn theo fic của Yi từ lúc Yi tung những chap đầu.

Theo như phân tích thì lúc súng nổ Thiên Du đã đến [lúc Yi nói có một nhóm đánh nhau nên ngoài ấy], và đọc kĩ ở Chap 13, Băng đã nhờ Du bảo vệ Hoàng [nhắc lại muốn quảng bàn], thế thì không có lí do gì Du để Hoàng trúng đạn hết =)

Yeee, trong 40+ cmt thì có 3 bạn đoán đúng nha =) do câu hỏi này mang tính phân tích cao, liên kết từ nhiều chap nên Yi tặng 3 bạn 3 chap nhé:

Chap 19:

nguyetnguyet96

Chap 20:

_Mon_Mon_

Chap 21:

AKaRiChann

Tối nay hoặc sáng mai sẽ có chap 19 nha mọi người. Love all <>

23. Chap 19: Mưa, Máu Và Nước Mắt...

Bello minna...! Không biết mọi người có mong chờ chap 19 không, nhưng Yi thì Yi vẫn up *cười vật vã*,
yaaaaaa =D

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzzzzzzzZ

ĐOÀNG...

Tiếng súng vang lên, xé tan sự yên lặng vốn có của màn đêm tĩnh mịch [hay đúng hơn là sự hơi-bị-ồn-ào lúc đánh nhau nhỉ?].

Tùng hạt mưa bắt đầu rơi xuống, một hạt, hai hạt, những hạt mưa cứ nối đuôi nhau tí tách rơi...

Tất cả mọi người đều dừng lại, Diêu Chi và Tuấn Kiệt đang diễn cảnh sến súa cũng ngừng, họ đang quay lưng về phía nó. Trâm Anh cũng thôi không đánh nhau nữa, cô từ từ đưa mắt sang hướng tiếng súng vừa vang lên.

Nó nhắm mắt lại, cảm thấy mình như đang ở trong vòng tay ai đó? Mạnh Hoàng? Đừng như thế chứ, nó không muốn anh vì nó mà một lần nữa gặp nguy hiểm... Từ bé tới giờ, nó không muốn ai vì nó mà bị thương, nhất là những người nó yêu thương.

Thật sự, không biết vì lí do gì, nhưng ngay từ lần gặp mặt trong trường, nó đã xem Hoàng là ANH TRAI, nó có cảm giác Hoàng và chị nó, có một điều gì đó khá mơ hồ... [yayyy, ai nói chị Bằng không thông minh nè :”>]

ĐOÀNG...

Một tiếng súng nữa lại vang lên. Từng hạt mưa mỗi lúc rơi một nhiều.

Nó mở mắt, đẩy Mạnh Hoàng ra. Anh vẫn an toàn. Thế nào lại thế? Hoàng không sao, vậy viên đạn đó đi đâu?

Sau khi đẩy anh ra, người đầu tiên nó nhìn thấy, là hắn. Cơ mà hôm nay lạ nhỉ? Gió đang thổi khá mạnh, nó nhìn hắn từ sau lưng, thấy có vẻ khác. Đầu rồi vạt áo khoác luôn tung bay trong gió? Chắc lẽ hôm nay hắn đổi phong cách? Chiu kéo dây kéo áo khoác à?

Cơ mà người vừa nãy định bắn nó, là Thanh Hiền sao? Cô ta đang nằm dưới nền đất lạnh, trên tay hắt, cũng cầm một khẩu súng. Có lẽ nào... [anh Du quá máu lạnh, khoan, hay là Yi máu lạnh cho con đó chết sớm nhỉ? - - Cơ mà ai bảo con nhỏ đó dám bắn lên nó làm giề. Biến sớm.]

- Này, cô...hết chuyện gì làm...nên...đi lung tung...để mọi người lo lắng...hả? - hấn nói, bước chậm chậm về phía nó, đặt tay lên vai người con gái đứng trước mặt.

- Không cần anh quan tâm...! - nó hất tay hất ra, quay lưng lại. Có vẻ như nó vẫn còn giận chuyên tới qua.

- Bắng Bắng, anh...giữ lời hứa rồi...đấy nhé! Hoàng...không sao rồi.

Nó nghe hắn nói câu đó thì giật mình, cứ như là nghe sét đánh bên tai. Nhưng, sao giọng nói của hắn, không còn vẻ cao ngạo, ngịch ngờn như hằng ngày nữa? Nó quay mặt lại, nó như không tin vào mắt mình nữa. Hắn đang từ từ ngã xuống, nó ôm hắn vào lòng, thật nhanh.

- Này, Thiên Du, Thiên Du, anh bị cái gì thế hả? Này...!

Đáp lại câu hỏi của nó là sự im lặng đáng sợ. Gần như hần đã mất đi ý thức rồi. Nó thấy lo, lay lay người hần. Bất giác, một giọt nước rơi ra từ khóe mắt nó, không phải là nước mưa. Nó thật sự thấy lo, có phải đây là cảm giác tương chừng như sắp mất đi người mình quan tâm?

Tuấn Kiệt buông tay Diêu Chi, chạy nhanh tới chỗ nó.

Cậu vội kéo nhanh dây kéo áo khoác của hắn xuống, để lộ ra vết thương vẫn đang chảy máu. Suy luận của cậu đã đúng, kéo áo lên che vết thương do trúng đạn, ngực thất. Có điều Tuấn Kiệt không nghĩ cơ thể hắn

DC:*đá đít* im lặng. Đồ lẳng xẵng.

PV: vâng. Và nhân vật lên sàn hôm nay là Hạ Trâm Anh

TA:*cười*

PV:và Nguyễn Mạnh Hoàng...

MH:*ngồi xuống, xoa đầu TA*

PV:xin lỗi, hai bạn đừng ngọt ngào quá, tớ GATO chết mất *gục mặt xuống bàn*

TK:yêu tớ đi nè...!

DC:dám?

PV:nô, vào vấn đề chính, yaaaaa

~_Câu 1: Lần đầu hai bạn quen nhau là như thế nào?

TA:bí mật

MH: đó là bí mật của anh và em, phải không Sunnnnnn *ôm*

TA:vângggg...!

PV: stop please -_-

_Câu 2: Tình yêu của hai bạn có lẳng mạn không?

MH: chờ nhau 3 năm, bên nhau nhiều năm, yêu nhau cả đời, lẳng mạn khôngggg?

PV:i know i know.

_Câu 3: Đánh giá mức độ lẳng mạn của hai bạn theo thang điểm 10.

TA:100 điểm được không? *ngu face*

MH:1000 điểm đi em yêuuuu *nháy mắt*

PV: *đập đầu xuống bàn*

Yi: hãy về đội của Yi. Bọn nó hạnh phúc kệ cha tụi nó *xoa đầu*

_Câu 4: Nếu bạn được trở thành một người, bạn muốn trở thành ai?

TA:xoắn não thế? *chống cằm*

MH: ta muốn trở thành người để dẹp mớ câu hỏi làm người yêu ta xoắn não *lườm*

PV:mơ tiếp đi cưng...! *tung bông*

_Câu 5: Quào ~ đây là câu cuối cùng =D thử tưởng tượng...

TA: yeeee, câu cuối cùng bạn đã nói rồi đó, tớ đi đây...! *tung tăng*

MH:đi nhé *vẫy tay*

PV:*ngu face*

TK: quế nhẹ !

DC:*xoa đầu* ngoan, kệ tụi nó.

PV: *rưng rưng*

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

PV:e hèm, hình như au có điều muốn nói...

- Ừ
- Mà thích cậu ta rồi hả?
- Không biết nữa
- Hay mà yêu cậu ta rồi?
- Không biết nữa
- Mà muốn biết cậu ta có yêu mà hay không không?
- Không biết nữa
- Ê, hai cộng hai bằng mấy?
- Không biết nữa... Á, bằng 4, mà đừng hỏi tao nữa được không?
- Ừm, không biết nữa...

Nhỏ đi qua sau lưng Tuấn Kiệt, úp mặt vào lưng cậu cười khúc khích. Đến chết với nó mất! Ôi, đúng là trẻ con. Rõ ràng là nó thích hần, thế mà cứ ngẩn ngơ không rõ tình cảm của mình.

ZZZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZZZ

Tại một nơi khác, có một người con trai và một người con gái đang đứng nói chuyện.

- Em là người kêu Hiền bắn lên Băng Băng?
- Nếu đúng vậy thì sao nào?
- Linh ơi là Linh, Băng là người con gái anh thích từ lâu lắm rồi! Và vì em làm thế nên Hiền mới chết đấy!
- Em không quan tâm, nó cũng chỉ là con cờ, chết cũng chẳng sao, dù gì vẫn còn con Phương Đan.
- Em...

Phong quay mặt bước đi, Phong không thể hiểu được Linh đang nghĩ cái gì trong đầu. Ngay cả hai người bạn chơi với Linh rất lâu Linh cũng xem là con cờ trên bàn cờ của Linh... “Băng Băng ở gần Linh quả là rất nguy hiểm...” - Phong nghĩ. Sau đó, Phong lấy điện thoại gọi cho ai đó rồi về phòng soạn đồ. [Đi đâu từ từ rồi biết =))]

ZZZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZZZ

- Này, Thiên Du, anh có tỉnh dậy mau không hả? Này...! - nó lấy tay lau nước mắt, lay lay người hần, nhưng vô ích
- Băng Băng, em làm thế cậu ấy chưa chết vì bị thương mà chết vì bị em phá đấy! - Trâm Anh mở cửa đi vào phòng, bên cạnh là Mạnh Hoàng.
- Hai anh chị... - Diệu Chi nhìn chăm chăm vào hai con người vừa bước vào, chỉ vào bàn tay của hai người đang nắm lấy nhau, khẽ mỉm cười...
- Em ngốc quá, người ta đã là người yêu nhau lâu rồi mà - Tuấn Kiệt cốc đầu nhỏ, mắng yêu, nhìn nhỏ phụng phịu rồi cười.
- Nãy giờ chỉ riêng nó không chú ý tới bốn người kia, nó vẫn đang nhìn hần, cứ nắm tay rồi lay lay người hần, bảo hần tỉnh dậy.
- Này, sao anh bướng quá vậy hả, em đã chịu xưng anh em rồi này, tỉnh dậy đi.
- Băng Băng, anh muốn đưa em cái này - Mạnh Hoàng đưa cho nó cuốn sách “5 centimet trên giấy” rồi nói [mấy bạn nhớ cuốn sách này ở chap trước kia chứ?]

Nó lật cuốn sách ra, đọc những dòng ở trang đầu tiên, rồi quay sang nhìn hần, khẽ cười, rồi nói nhỏ đủ cho nó và hần [và mấy người kia nghe lén] nghe thấy:

- Ừ thì em cũng gần thích anh rồi. Tỉnh dậy mà theo đuổi em đi, đồ ngốc!

=====

YiYuo

Đã in dấu dép

P/s: Yi hoàn thành cái chap này lúc 11h10' ngày 21th2, và bây giờ Yi đang đóiiiiiii ~ vật vã dễ sợ, ahihi :”> mọi người được nhiều lì xì chưa nè! Yayyyyy ~

26. Chap 21: Em Nói Thích Anh Khi Nào?

15h21' ngày 21th2, Yi bắt đầu viết chap này ==))

Enjoy

~ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

1 tuần trôi qua...

Một chiếc xe dừng lại trước cổng bệnh viện trung tâm. Bước xuống xe là hai cô gái vô-cùng-đáng-yêu, người thì mang áo thun trắng, váy đen kèm đôi giày converse trắng, người thì mang bộ đồng phục nữ sinh của Nhật Bản và đôi giày màu đen.

- Em và Băng Băng vào trước đi, để anh cất xe rồi vào sau. - Tuấn Kiệt nhìn Diệu Chi qua tấm kính chắn cửa xe rồi nói.

- Vâng.

Nó rào bước đi trước, vừa tan học là nó lôi Diệu Chi đến bệnh viện với nó, mà nhỏ thì không thể từ chối con bạn thân của mình. Tuấn Kiệt thì “tình nguyện” làm tài xế, sẵn tiện đến thăm thẳng bạn thân luôn ==)

Aizzzza ~ Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng thì được ban đặc ân, được phép đi “ôn lại kỉ niệm” xưa, khỏi phải nói hai người họ vui đến cỡ nào, lâu lắm rồi mới được tay trong tay nhau cơ mà.

...

CÁCH...

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, nó và Diệu Chi bước vào, đi sau là Tuấn Kiệt.

- Aizzzza ~ anh bướng vừa phải thôi, ngủ lâu lắm rồi đấy nhé. - nó ngồi xuống cạnh giường, xoa xoa mái tóc rối của hắn.

- Nó chờ anh tỉnh suốt đấy. - Diệu Chi chỉnh lại cái bình hoa trên bàn rồi nói

- Em để người ta riêng tư đi nào, em yêu. - Tuấn Kiệt ôm lấy nhỏ từ phía sau, nhẹ nhàng nói làm nhỏ sờn cả gai óc

- Xì

Nhỏ hất tay cậu ra, làm mặt giận lủi ra khỏi phòng. Tuấn Kiệt quay sang bái bai nó rồi lon ton chạy theo. Nó thì nhìn hai người họ rồi cười khúc khích.

- Này, anh mà không tỉnh dậy mau là em đi theo người khác đấy! Em không “thích” anh nữa đấy...

Nó cứ lay lay tay hắn, *chọt chọt* vào hai bên má hắn [má ơi, nàng này hâm à].

Chọt...

Tay hắn khẽ nhúc nhích

Mi mắt hắn khẽ cử động

- Em làm gì hết ghê thế? - Cậu nói vọng vào phòng

- Muộn học rồi!!!

Nhỏ phóng ra khỏi giường, bay thẳng vào nhà vệ sinh làm vệ sinh cá nhân trong vòng 5 phút. Sau đó nhỏ lại tiếp tục phóng ra ngoài với tốc độ ngang ngửa loài báo khi đã hoàn thành xong công việc làm đẹp để đến lớp. Không quên nắm tay Tuấn Kiệt lôi nhanh đi.

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Cả đám gặp nhau tại phòng ăn của khu biệt thự. Trâm Anh lại cầu nhàu [lần thứ n] Diệu Chi:

- Muộn học rồi mà còn tâm trí để ăn sao? Đi nhanh lên nào!

- Ô, em đã dậy sớm rồi mà - Diệu Chi cãi.

Tuấn Kiệt ra dấu cho nhỏ im lặng và ngoan ngoãn đi lên trường. Cậu và Mạnh Hoàng chẳng muốn nghe bài ca con méo 1 lần nữa.

Lúc đó, nó cũng vừa về tới, lao nhanh lên phòng, trong đầu còn văng vẳng câu nói của Trâm Anh

“Chị cho em 2 phút. Cấm muộn 1 giây...!”

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Đám học sinh trong lớp sáng rỡ con mắt khi 5 siêu sao của chúng ta xuất hiện. Bà cô thì nghiêm mặt lại, ra vẻ không hài lòng, 5 đứa tụi nó mặc xác bà cô và đi vào lớp, thì bỗng, một giọng nói đầy uy lực vang lên:

- Hôm nay các em đi muộn, theo quy định thì các em bị phạt đứng ngoài hành lang đến hết tiết. - cô giám thị đứng ngay cửa lớp, đẩy gọng kính, nhìn chằm chằm vào tụi nó.

- Vâng thưa cô

Mạnh Hoàng quay qua đi thẳng ra ngoài, tay kéo theo Trâm Anh. Mấy người còn lại cũng ra theo, nó vui ra mặt, dù sao thì bị phạt ở đây còn hơn là phải làm cái đồng bài tập liêu xiêu ấy.

Cứ thế, năm người đứng khoanh tay, người vui, kẻ khóc đủ cả. Những học sinh đi ngang dù hăm mộ nhưng cũng phì cười, trông bộ dạng đáng cười lắm chứ bộ...

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Ngay lúc này, hần đang ngồi vắt vẻo trên cửa sổ, suy nghĩ đăm chiêu cái gì đó. Sau đó nhảy phóc xuống, lôi cái laptop ra, hack virus loại nhẹ vào hệ thống mạng lưới camera của bệnh viện, ung dung thay đồ rồi bỏ tay vào túi quần và bước ra ngoài.

Hần tung tăng đi thẳng, mặc cho y tá bác sĩ đang í ới gọi nhau rằng bệnh nhân Trần Thiên Du mất tích [hay trốn viện].

ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzzzZ

Tụi nó đang ỉu xìu mặt vì bị phạt thì nghe tiếng chuông điện thoại nó vang lên... Là số của bệnh viện.

Nice to meet you

Where you been?

I could show you incredible things

Magic, madness, heaven, sin

Saw you there and I thought oh my god

Look at that face, you look like my next mistake

Love's a game, wanna play

New money, suit and tie

Bọn nó thì vẫn bị phạt đứng một chỗ. Tuấn Kiệt ê ảm cả chân, tay, vai, cổ,... Khi sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, cậu hét lên:

Bà cô từ trong lớp bước ra, nghe thấy thế, nở một nụ cười, rồi bảo:

Tuấn Kiệt nghe thế thì vui ra mặt, hớn hở quăng luôn xô nước.

Tuần Kiệt há hốc mồm. Cái sân trường thì rộng thế mà chạy đến tận 10 vòng. Chẳng biết bà cô giáo này còn trò nào ác hơn nữa không? Cậu thầm nguyện rửa cô giáo rồi lủi thủi bước ra sân.

Diệu Chi cười đến đau bụng, nhỏ lon ton chạy theo sau Tuấn Kiệt. Những người còn lại thì đi đằng sau, một cách chậm rãi...

- Đúng đấy, chạy tiếp đi! - hấn ngồi trên băng ghế cười, nói, gì chứ chuyện hành hạ người khác thì hấn rành hơn tất cả.

Tuấn Kiệt chạy với tốc độ ánh sáng, cái sân trường quái quỷ đối với cậu giờ như trận địa tử hình. Bọn hám trai đứng gần đó cổ vũ rất nhiệt tình. Đối với chúng, câu bây giờ là 1 hình ảnh rất “menly”.

...

- Đủ! - Mạnh Hoàng đáp 1 cách ngắn gọn.

Tuấn Kiệt ngã ập vào người Diệu Chi đang đứng kế bên, sau đó lăn ra ngủ luôn không biết trời trăng gì cả. Diệu Chi vuốt vuốt mái tóc của Tuấn Kiệt, nhẹ nhàng...

- Thôi đi, tao... - nhỏ ngáp ngừng - dù gì, Kiệt vẫn là người yêu tao mà >

- Thích thì em cứ ẵm về, anh không can! - hắn châm chọc, lấy tay khoác qua vai nó - nói trước, thằng Kiệt nằng lăm đấy!

Nó hơi giật mình khi hấn khoác vai nó. Nhưng thật sự là nó thấy rất vui. Vui. Hạnh phúc. Lấy lại tinh thần sau khi ngơ ngùng, nó tiếp tục trêu Diêu Chi:

Nói xong, nó và hũn quay mông đi trước, vừa đi vừa cười.

- Này, đi nhanh lên! - Trâm Anh đứng từ xa, hét ầm lên.

Diệu Chi đỏ mặt, đành kéo Tuấn Kiệt xềnh xệch đi vì nhỏ ẵm đâu có nổi...

Tiếng chuông vào lớp cũng vừa vang lên...

Về phần Linh và Phương Đan, Đan thì vẫn nhớn nhoe vì sự xuất hiện của Phong ở lớp H có thể xem là chuyện chắc chắn xảy ra, vấn đề chỉ là thời gian. Còn Linh thì khó chịu thấy rõ, quay sang lườm nó rồi lại úp mặt xuống bàn, tay thu lại thành nắm đấm, đập đập mặt bàn liên tục...

- Có vẻ như mày mau khỏe quá nhỉ! Leader Black Wings - Trần Thiên Du! - Phong nói nhỏ khi vừa đi đến chỗ hắn, nói nhỏ, đủ cho hai người nghe và đủ cho những người khác phải ngơ ngác nhìn.

- Không cần phải khen tôi đâu. Anh trai...! - hắn đáp bằng giọng nói lạnh băng, âm vực trầm đến đáng sợ.

Mọi việc lại đi vào quỹ đạo của nó. Mọi người trong lớp vẫn học như ngày thường. Chỉ riêng nó thì không thể ngủ nổi, cứ chú ý vào nét mặt của hắn, còn hắn thì trông có vẻ khá khó chịu, kèm theo sự lạnh lùng hiện lên rõ ràng...

Điện thoại hắn rung nhẹ, màn hình tin nhắn hiện lên:

“Ra chơi, lên sân thượng của trường, có việc !”

Người gửi: Trần Thiên Phong.

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

Tiếng chuông ra chơi vang lên... Hoàng Phong đứng nhanh dậy, đi ra khỏi lớp. Cả hắn cũng thế, chuông ra chơi vừa vang lên hắn cũng ra khỏi lớp. Mặc cho nó ngơ ngác nhìn theo.

- Theo thằng Du, rắc rối lại bắt đầu rồi ! - Tuấn Kiệt nói rồi chạy đi trước.

- Ờ...

Tuấn Kiệt và Mạnh Hoàng đi trước, ba đứa con gái theo sau. Có vẻ như Tuấn Kiệt khá khó chịu vì sự xuất hiện của Phong. Nhưng... có lẽ nào, Tuấn Kiệt, Mạnh Hoàng, Trâm Anh, và hắn, đã quen người có cái tên Lâm Hoàng Phong lâu lắm rồi?

- Kiệt, rốt cuộc tên Phong đó là ai? Tại sao lúc trước hắn ta lại bảo có tình cảm với tớ? Tớ gặp hắn rồi à? - nó vừa đi vừa hỏi

- Lâm Hoàng Phong, chính là Trần Thiên Phong. - Tuấn Kiệt đáp, khuôn mặt càng lúc càng lạnh.

- Trần Thiên Phong, quen quen, Thiên, Thiên, à, Trần Thiên Du????

- Phong là anh trai của Thiên Du. Hắn ta đã gặp em trước kia rồi, vì em lúc trước rất hay cùng Trâm Anh đến chỗ bọn anh. - Mạnh Hoàng quay sang nó, giải thích

- Tuy nhiên, khi Du lên leader mà không phải Phong, hắn ta đã rất tức. Và đã tự thay đổi tên họ. Lấy tên Lâm Hoàng Phong, leader của A&D... - Trâm Anh nói.

- Ra là vậy !

ZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZLoadingZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZZ

Gió trên sân thượng mát lạnh...

Một người con trai đứng dựa lưng vào lan can, mái tóc nâu tung bay trong gió...

Một người con trai vừa bước tới, đứng đối diện người kia, cũng mái tóc nâu, cũng tung bay trong gió...

Hai con người, hai tính cách.

Một lạnh lùng nhưng thật lòng, đôi khi vẫn trẻ con.

Một lạnh lùng, tàn ác, ít quan tâm mọi người.

Hai con người đứng đối diện nhau.

Trên sân thượng tràn ngập gió...

=====

×YiYuo×

P/s: huwaaa ! Chap này cảm thấy rất nhảm a ~ Gomen minna =(

Không biết nói gì hơn ~ 00h35p ngày 8th3...

[illegible]

- Đó là quyền của tao. Không liên quan gì đến mày, nhóc ạ! - Phong tựa lưng vào lan can sân thượng, đưa mắt khinh khỉnh nhìn hấn.

- Nói! Lí do. Tại sao anh lại vào đây? - hấn lao đến nắm lấy cổ áo Hoàng Phong, hỏi.

- Từ tay tôi?

- Mà có chắc chắc là mày yêu con bé trước tao? Năm năm trước, khi Hạ Trâm Anh khi gia nhập nhóm đã dẫn theo một con nhóc 10 tuổi, Hạ Băng Băng, và tao, đã có cảm tình với con bé Băng Băng, còn mày, chỉ là tình cảm sau này...

Hắn đầy tự tin. Hoàng Phong lạnh lùng. Hai con người vẫn đứng nhìn nhau, lâu, khá lâu. Mái tóc nâu tung bay trong gió.

Hai anh em. Hai tính cách.

Yêu, không phải là sai.

Nhưng yêu, không phải là sự chiếm hữu giành giật.

Một tình yêu có thủ đoạn. Là một tình yêu không đáng có. Không đáng có...

Mất rồi...!

Đi qua những cơn gió.

Hiện tại, hai người họ [nó ờn hần] đang ngồi “tình tứ” với nhau trên băng ghế cạnh sân bóng rổ. Nó chưa chai nước cho hần, lấy điện thoại bật một bản nhạc lên để nghe.

Afureru hito de nigiwau hachigatsu matsu no omatsuri

Yukata wo kite geta mo haite

Karan koron oto wo tateru

Fui ni agatta hanabi wo futari de miageta toki

Muchuu de miteru kimi no kao wo

Sotto nusumi mita no

- Hát anh nghe !

- Hơ...

- Thật đấy. Nếu em không muốn anh buồn vì chuyện khi này.

Kimi no koto kirai ni naretara ii no ni

Kyo mitai na hi wa kitto

Mata omoidashite shimau yo

Konna kimochi shiranakya yokatta

Mou nidoto aeru koto mo nai no ni

Aitai... Aitain da

Ima demo omou kimi ga ita ano natsu no hi wo

...

[Utakata Hanabi - Supercell]

Nó khẽ cất tiếng hát theo. Trong trẻo. Nhẹ nhàng. Nhìn sang hần, bắt gặp nụ cười như tỏa nắng của hần, nó cũng cười theo. [Bà nội nó ơi -_- hai anh chị cứ nhìn nhau cười mãi :v]

- Sao anh biết em không muốn anh buồn? - nó cất tiếng

- Bí mật !

- Anh...đừng nghĩ nhiều nữa nhé !

- Em lo cho anh. Thích anh rồi đúng không? [anh này trả lời liên quan nhờ -_-]

Nó ngại. Ngại chết đi được. Đường là một con bé với danh hiệu “hot girl” lại bị một thằng con trai nói trúng tim đen. Đến chết mất thôi. Nó đứng dậy toan bước đi, thì một vòng tay ôm lấy nó từ đằng sau. Ấm áp...

- Anh sẽ nghe em. Không buồn đâu. Vì anh yêu em, anh sẽ nghe em. Ngốc ạ!

Nó cảm nhận được rất rõ hơi ấm của hần. Cảm nhận được sự ấm áp đang len lỏi trong từng mạch máu. Cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình. Trái tim nó, đang hướng về người con trai đang ôm lấy nó.

Nó thích hần? Hay nó yêu hần? Có lẽ là yêu...

=====

∞YiYuo∞

Đã in dấu dép

Sàn diễn tự kỉ P/s của Yi

eo nó để giữ nó lại thì khó chịu lắm, gỡ cái headphone đang nghe choàng qua cổ rồi bước nhanh đến chỗ nó, nắm tay nó lôi đi.

Phong đứng đó nhìn bóng hắt, nó và 4 người kia khuất dần, nở một nụ cười nửa miệng, trọng tâm ánh nhìn dồn vào nó, rồi lại lờ mờ sang hắt, nhếch môi. Bỗng, một bàn tay ai đó đặt lên vai làm Phong giật mình, quay lưng lại.

- Anh có đi không? Đứng nhìn con nhỏ đó mãi thế? - Linh - vẫn cái giọng cao trong vắt nhưng khá điệu - lên tiếng.

- Đi.

Phương Đan bước chầm chậm tới, khẽ nói:

- Anh Phong, mình đi thôi, trễ đấy!

Thật sự là không thể hiểu lí do tại sao, trong những ngày gần đây, mỗi khi gặp mặt Hoàng Phong, Phương Đan lại cảm thấy rụt rè, ngại ngùng đến lạ. “Mình không thể hiểu mình đang bị gì nữa... Đan ơi là Đan, mày bị cái gì vậy nè?” ~T__T~

- Các em nhanh tập trung ra xe, 5 phút nữa sẽ bắt đầu khởi hành...! - tiếng thầy tổng phụ trách vang lên đều đều trên loa, vang vọng cả một khoảng sân ngập nắng.

...

Trên chiếc xe du lịch được trang trí bằng ngôi sao màu đen tuyền nổi bật và dòng chữ Black Stars, là những học sinh đang mang tâm trạng phấn khích, hồi hộp chờ đợi giây phút được tận hưởng bầu không khí trong lành, mát mẻ, xem được góc view đẹp nhất của núi rừng.

Trâm Anh ngồi trên xe với Mạnh Hoàng, dù nói là đi chơi nhưng cô vẫn không thể ngừng việc đọc sách. Thế là Mạnh Hoàng mặc nhiên bị ra rìa trong uất ức. ()

Còn Diệu Chi thì đương nhiên sẽ ngồi với cái thằng mà nhỏ gọi là người yêu - Tuấn Kiệt. Hai người này vừa ngồi vừa nói chuyện, trêu nhau, gần như chỗ này thu hút gần hết ánh nhìn của cả xe [vì quá ồn chứ không tốt đẹp gì đâu =.=]

Nó với hắt thì vẫn như ngày nào, vẫn mỗi đứa một bên tai nghe để nghe cùng 1 bài hát. Lẽ ra là hắt nghe headphone chứ đâu có cái vụ nghe bằng dây tai nghe thế này. Tất cả chỉ tại cái vẻ ngây thơ và đôi mắt long lanh của nó. Hắt.

Chiếc xe bon bon lao đi trên con đường ngập nắng. Liệu ở đích đến của chuyến đi, có nguy hiểm gì đang chờ đợi nó hay không?

=====

+YiYio+

Đã in dấu dép

Kì này sân khấu sắp :”3 không có tuki words như kì trước Mọi người chờ chap sau nhie ~ love all !

BRVT, 18/03/2001

Wattpad ~^O^~

33. Chap 28: Cẩm Trại (2)

Ui chao, dạo này thật sự Yi rất lười ạ =.= với lại thứ tư tuần sau Yi thi HSG mất rồi --

Nhưng Yi cố gắng viết chap 28 ọi người đây :v để còn tập trung thi nữa :”3

Enjoy

[illegible]

Nơi cắm trại của trường Black Star là một khu đất trống cạnh một khu rừng. Khung cảnh ở đây trông rất đẹp và mang một vẻ bí ẩn không từ nào có thể miêu tả được.

Diệu Chi và Tuấn Kiệt, Trâm Anh và Mạnh Hoảng rất may mắn vì bóc thăm được ở chung lều. Nhưng đáng tiếc, là nó, và hẳn lại được [hay “bị”] xếp chung với Phương Đan, và Hoàng Phong. Hoàng Phong đây?

...

- Này, anh ra đừng trai đi. - nó nhìn hắn đang ngồi nghe nhạc, nói.

Hắn đang tính đứng dậy thì thấy Phong chạy đến giúp nó, tay chạm tay. Tay chạm tay ?? Nó còn cười rất tươi nữa. Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, hắn có chút khó chịu, và có chút lo. Cái nụ cười ấy, đâu dễ được ban phát lung tung đến thế. Thở dài. Tiếp tục đeo headphone lên nghe nhạc, rồi hắn lạnh lùng trả lời:

- Anh không thích. Dù gì cũng có người giúp em rồi.

Nó ngơ ngác nhìn hắn, chẳng hiểu lí do tại sao. Dù gì Phong cũng là anh hắn cơ mà. Nhưng rồi nó cũng tập trung làm lều cùng Phong và Phương Đan. Bỗng dưng hôm nay nó thấy Phong tốt tốt, cũng...đáng yêu.

Cuối cùng, sức chịu đựng lên đến đỉnh điểm, hần quàng luôn cái headphone qua một bên rồi đứng dậy bỏ vào rừng [hết chỗ đi hả đại ca =.=]. Cái quái gì mà " Em cảm ơn anh ! ", rồi " Anh tốt thật đấy ! ", rồi " Anh thấy thích em rồi đấy nhóc a... ", vân vân mây mây... Thật khó chịu quá đi mất.

Về phần nó, sau khi diễn xong màn tình cảm sến súa anh anh em em với Phong xong mới quay sang nhìn hần, ngơ ngác, chẳng thấy hần đâu cả !? Nó loay hoay tìm, rồi chạy sang bên lều Diệu Chi để hỏi, mọi người ai cũng lắc đầu, còn Chi thì giận nó ra mặt. Ai đời tình cảm của nó với hần đã tiến triển tốt, công sức cả bọn gán ghép. Hôm nay nó vô tư đạp đổ cái RÀMMM không thương tiếc công sức của cả đám bao ngày qua. Đã vậy, người phụ nó đạp đổ lại là Trần Thiên Phong [hay Lâm Hoàng Phong]- người anh trai có quan hệ không được tốt với hần.

Lật bàn !!!!

- Mày biến về bên đó với anh Phong yêu dấu của mày đi. - Diệu Chi làm mặt giận, nói với nó rồi quay lưng đi. Thật sự là nhỏ đang bức lấm đây này !

Nó chạy tới lay vai nhỏ, xin lỗi riu rít. Giờ nó mới bắt giác nhận ra cái lỗi sai trầm trọng của nó. Ủ thì Phong đẹp trai [nhưng không bằng hấn], tốt bụng [nhưng không bằng hấn], chắc được cái ít chọc phá nó hơn hấn. Nhưng nó, nó thích hấn cơ mà. Hấn cũng vậy. Thế mà nó lại vô tâm bỏ hấn ngồi một mình mà tình tứ với Phong.

Thật điên quá đi mà !!!

Nó tạm biệt mấy người kia rồi chạy vào rừng tìm hẩn. Linh tính mách bảo nó như thế. Một bóng người, đuổi theo nó sau khi nó đi. Ai nhỉ ?

[illegible]

Tối...

Hắn đi từ trong rừng về lại bãi đất trống cắm trại. Bỏ luôn sang bên lề của Tuấn Kiệt và ba người kia. Hắn là không thích nhìn thấy cảnh nó với Phong abcdefg đấy mà.

Có điều, hình như, có một chút vấn đề nhỏ ở đây...

Ngay khi hắn vừa xuất hiện, thì đã nhận được sự ngạc nhiên và vô vàn câu hỏi từ những người còn lại.

- Bỗng đâu ? - Mạnh Hoàng nhìn chăm chăm vào chỗ hắt đứng, lên tiếng.

- Không phải con bé đi tìm câu à ? - Trâm Anh cũng lên tiếng hỏi.

- Băng không về cùng mây hả Du ? - Tuấn Kiệt cũng dừng việc ăn uống của mình lại, hỏi hần.

- Con Băng đâu ? - Diệu Chi thì mắt bình tĩnh thực sự.

Sau một loạt câu hỏi của bọn bạn. Hần mới chợt nhận ra điều nguy hiểm ở đây. Nó mất tích rồi ?!

- Từ lúc đi đến lúc về, tớ hoàn toàn không thấy Băng Băng...

Thời gian như được đóng băng ngay giây phút này. Sau đó bị phá vỡ bởi tiếng dáo dác của những học sinh khác.

- KHÔNG THẤY VÕ HOÀNG LINH ĐÂU CẢ ?

Hần vội vàng chạy vào rừng để tìm kiếm nó, tất cả mọi người cũng chạy theo. Hần thật sự rất lo. Hần không muốn nó lại bị bắt như lần trước nữa đâu.

Một nét lo sợ phảng phất trên mặt Phương Đan. Rốt cuộc có nên nói sự thật hay không. Sau một thời gian ngần tiếp xúc khi làm trại, Đan cảm thấy nó là một người tốt chứ không xấu như Đan đã nghĩ. Nói ra, có lẽ là một quyết định đúng. Câu nói của Linh cứ mãi lẫn quẩn trong đầu Phương Đan.

” Ngày mai, tao sẽ giết chết con Băng Băng, tự tay tao giết. Tại căn nhà gỗ ở bìa rừng. Mày hết giá trị lợi dụng rồi Phương Đan ạ. Tốt nhất là mày không nên nói ra, mày nên nhớ, nếu mày phản lại tao, mày sẽ là một đứa con gái như 3 năm trước. Mờ nhạt, tự kỉ, và không ai chú ý. ”

Phương Đan vội vã chạy theo, kéo tay hần lại, thật nhanh. Nói địa điểm Linh đang giữ nó. Phương Đan không muốn nó chết. Cũng không muốn tiếp tay cho cái ác một lần nữa, không bao giờ.

=====

YiYuo

Đã in dấu dép

A chapter written by YiYuo in wattpad :”3

P/s:

_Từ nay Yi sẽ cố ra chap đều hơn. Love School đã đi đến chặng đường gần cuối rồi =))) mong mọi người luôn ủng hộ Yi *che mặt*

_Cơ mà Yi sắp thi HSG rồi, ai giả vờ chúc Yi thi tốt đi ! Hi ^^

~BRVT, 22/03/2015

34. Chap 29: Nguy Hiểm

Bello minna :”3 hì hì trước khi đọc truyện mọi người dành chút time đọc những dòng nhằm này của Yi nhé ^^

~Muahahahah... Yi đoán sẽ có một số bạn nghĩ có chuyện gì “nguy hiểm” nhé :v thật ra thì... chỉ là Yi mong mọi người dành chút thời gian đọc một one-shot Yi mới hoàn :v hiha =)))

[One-shot] Yêu thương... không chỉ là lời hứa...!

~ nó đây :v

Tình hình là Yi đang tham gia vào một vụ cá cược nhỏ về one-shot này :v À, mà Yi sẽ chọn khoảng 5-6 bạn may mắn vote + cmt one-shot để tặng những chap kế cuối của Love School nghen

~~Cảm thấy mình câu view thật trắng trợn trắng sáng :”3 ảo tưởng-ing

Enjoy

- Đi đi rồi biết. - Tuấn Kiệt lạnh lùng đáp lời hắn, rồi lôi hắn ra xe.

Phong cũng không kém, mặt đầy sát khí nhìn hắn. Khi cửa xe vừa đóng lại, Thiên Phong đã tăng ga thật nhanh và chạy thẳng ra trung tâm thành phố.

Bệnh viện trung tâm...

Hắn ngơ ngác nhìn anh trai và thằng bạn chí cốt của mình lôi cổ mình vào thẳng phòng của một ông bác sĩ nào đó. Ném hắn lên chiếc ghế đối diện ông bác sĩ, hai người họ thì thào vài câu với người bác sĩ kia rồi đi thẳng ra ngoài...

1 tiếng sau...

- Bác sĩ, tình trạng của nó thế nào? - Thiên Phong chỉ tay sang hắn vẫn còn đang ngơ ngác, hỏi người ngồi trước mặt mình.

- Tôi cũng không cần phải giấu các cậu làm gì đâu nhỉ? Bệnh nhân Trần Thiên Du, sau khi kiểm tra kỹ càng, chúng tôi đã đi đến kết luận rằng: trong não của cậu ấy, có tụ một khối máu bầm... Do không được phát hiện sớm, nên...

- Nên sao? - Tuấn Kiệt nhào tới trước, hỏi gấp.

- Tỷ lệ thành công khi phẫu thuật sẽ khá thấp, tỉnh dậy hay không, còn chưa biết được...

Không gian như lắng lại, sự im lặng, lạnh lẽo tỏa ra khắp căn phòng. Ông bác sĩ nín tiếng thở dài nhìn ba chàng trai trẻ đang ngồi thẫn thờ trước mặt ông. Vai Tuấn Kiệt khẽ run lên, cậu khóc... Sau một lúc im lặng, hắn chỉ mở miệng nói đúng năm chữ:

- Đừng để mọi người biết...

CẠCH...!

Cánh cửa phòng mở ra, hắn lững thững bước ra ngoài trước, chạy nhanh ra xe, mặc cho hai người kia đuổi theo, gọi tên hắn liên tục...

Hắn chưa nghe được câu nói yêu hắn của nó cơ mà...

=====

×YiYuo×

Đã in dấu dép

P/s: Yi biết là Yi rất ác mà :3 mọi người tối ảm. Tí nữa ngầu ngon. Oyasuminasai...

Chuyên mục quảng cáo

Bí mật tình yêu Thiên Sứ (long-fic) ~ một fiction mới của bạn Yi đẹp gái *ảo tưởng-ing* mọi người ủng hộ nhie ^^

~*Lưu ý: mọi người chỉ tìm được em này khi đăng nhập trang wattpad và tìm. Google tìm không ra đâu ấy *cười*

BRVT, 01/04/2015

38. Chap 33: Kết Thúc ???

Không phải dạng vừa đâu

10 phẩy và nghi vấn đã rớt =D

Cơ mà dạo này lượt view tăng khủng khiếp =...= khó hiểu dễ sợ !!!

[illegible]

Một đêm đông lạnh lẽo... Nó ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, cứ nâng tách trà lên, chần chừ một lát rồi lại đặt xuống, đưa mắt nhìn ra cửa, bồn chồn không yên.

Và Phương Đan cũng không hơn hai người kia là mấy!

Và ngay lúc này đây. Có ba người vẫn chưa chịu về làm ba cô nàng kia lo lắng...

...

- A...a...a...đau anh. Ủ thì,...

Bỗng dưng khi nhìn ánh mắt đáng sợ của Diêu Chi, Tuấn Kiệt lại buột miệng nói ra một loạt:

- Thiên Du ? Bệnh viên? - Diêu Chi buột miệng hét ầm lên.

- Này, anh bi gì, hả ??? - nó gất lên.

- Nó bị nhức đầu bình thường thôi em a. Không sao đâu !

- Em lo cho anh ? - hắ [giả vờ] hí hửng đáp lời nó.

Không lâu sau, khi trên sân chỉ ba người con trai, thì lại có một khoảng lặng vô hình nào đấy bao phủ khắp không gian.

Bờ vai hần khẽ run run. Có lẽ hần đã quá cố gắng kiềm chế nỗi buồn từ nãy đến bây giờ. Một bàn tay rắn chắc vỗ nhẹ lên vai phải hần, kèm theo tiếng nói trầm ấm:

Lại một bàn tay khác vỗ vỗ vai trai hấn.

Lai là sự im lặng. Im lặng vì buồn. Sự im lặng buồn, là một thứ mà không ai muốn nó xuất hiện...

82

06/04/2015

Khi bàn chân nó vừa đặt lên sân thượng. Thì nó nghe tiếng hát. Mọi thứ trước mặt. Bóng người đó. Nó nhớ, nhớ lắm...

Neoman moreumyeon doeneun geoya ireoke apeun nae mam

Ama neoegen jimil geoya modeungeol andamyeon

Haruneun jeonbu malhalppeonhaesseoss eo neoui apeseo

(from my heart)

Niga haengbokhamyeon halsurok (from my heart)

Muneojineun nae moseup

Nước mắt của nó bắt đầu rơi... Đưa tay gạt vội những giọt nước mắt nơi khóe mi, để nó có thể nhìn thấy người trước mặt nó rõ ràng hơn...

My love is for you, always for you

Ije neol wihaeseo hal ireun

(i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

Himeobsi sseuneun geu mal

, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Hắn đang hát, hát tặng nó thật sao ? Hắn đang nhìn nó, và cười. Nụ cười này, đã lâu rồi nó không được thấy...

(i wanna no)

Jebeop jalhago inneun geonji geojitmal haneungeonji (i wanna no)

Joha boindan neoui mare hansireum nokon hae

Jugeodo naneun anin ge matnyago mureul ppeonhaesseo

Nau chakgaginji mollado

Seulpeun ni eolgul bomyeo

My love is for you, always for you

Ije neol wihaeseo hal ireun

(i'll be missing you)

Naega jugeul mankeum beotimyeon doeneun geoni (i'll be missing you)

Oneulcheoreom mak nunmul namyeon

Himeobsi sseuneun geu mal

, from (the) deepest of my heart

Saranghandago, from (the) deepest of my heart

Từng cơn gió khẽ khàng lướt qua, mang theo hương vị lành lạnh, nhưng đâu đó tồn tại hương vị ấm áp bên trong... Nó cười, hân cười. Ánh mắt giao nhau, đây nhớ nhưng, đây yêu thương.

Eodingaeseo neuro inhae eotteokedeun naega sandan geo

(i'll be missing you)

Imi geugeollo neon sojunghan saram ingeol (i'll be missing you)

,

Gakkapjin anke, meoljin anke naega yeogi isseulge

I can promise you, from (the) deepest of my heart

Oneul harudo neon utgo itgireur

[From My Heart - Kang Tea Oh]

Khi bài hát đã kết thúc, hân ngừng hát, đứng lên, rời khỏi chiếc đàn rồi bước đến chỗ nó.

- Anh...

Nó chạy tới ôm thật chặt lấy hân. Nức nở. Nó khóc, ướt cả vai áo của hân.

Hân vuốt ve những sợi tóc mượt mà của nó, dỗ dành.

- Bằng Bằng à... Anh - yêu - em. Làm người yêu anh nhé ! - hân thì thầm vào tai nó.

- Không ! - nó vội buông hân ta, quay mặt sang hướng khác, gạt đi tất cả những giọt nước mắt còn lại.

- Tại sao ? - hân hỏi. Hụt hẫng, là cảm giác của hân lúc này.

Nó quay mặt lại, đặt lên môi hân một nụ hôn nhẹ, nở một nụ cười, lên tiếng :

- Người em yêu là Trần Thiên Du mạnh mẽ và cao ngạo khi trước, chứ không phải là Trần Thiên Du mới bệnh tính dầy như thế này. Vì thế anh phải mau khỏe lại, và mạnh mẽ như trước.

- Okay, anh hứa !

Hân cười rồi ôm chặt lấy nó. Sau đó buông tay, quay mặt ra không gian bên ngoài, hét lớn :

- Hạ Bằng Bằng, anh yêu em !!!

- Trần Thiên Du, em cũng yêu anh !!!

~~ Ê, bọn mình cũng phải lên hả ? - Diệu Chi khẽ hỏi.

- Đương nhiên ! Lên mà theo dõi hai người đó chứ ! Sao em ngốc thế ? - Tuấn Kiệt cốc đầu Diệu Chi một cái rõ đau. Cười gian tà.

Đội hai người kia vừa rời đi, nó, hần, Diệu Chi và Tuấn Kiệt lon ton chạy vào mua vé. Còn Trâm Anh và Mạnh Hoàng phải ở lại...giữ đồ.

Ờ, giữ đồ, nghề nghiệp mới !!!

~ Tàu lượn siêu tốc

~Hờ hờ, ai sáng tạo ra được cái cấu trúc đường ray tàu lượn này chắc đầu óc cũng...thánh dữ lắm !!!

Đường tàu đi gần như là một vòng khu vui chơi. Qua vườn hoa. Qua hang tối. Qua vườn ánh sáng. Vân vân và mây mây...

Phương Đan háo hức bước lên tàu, ngồi cạnh Thiên Phong.

Đoàn tàu từ từ khởi động. Lao vút đi với tốc độ cực nhanh...

Đến đoạn rẽ vào vườn ánh sáng, thì mọi thứ tối sầm đi, rồi dần dần le lói những đốm sáng nhỏ như những ngôi sao đủ màu sắc.

Bất chợt, Thiên Phong quay sang hôn lên môi Phương Đan. Phương Đan tròn xoe mắt, không thể tin được chuyện đang xảy ra.

Tàu chạy vút ra khỏi vườn ánh sáng, bắt đầu đón lấy những tia nắng vàng tự nhiên !!! Thiên Phong thả môi của Phương Đan ra, quay mặt ra phía trước, hét lên :

- Anh-yêu-em Phương Đan à ! Anh Yêu Em...m...m...

- Em cũng yêu anh, Thiên Phong...

Bàn tay Phong siết chặt lấy tay Phương Đan. Niềm hạnh phúc từ từ len lỏi qua từng mạch máu, tiến đến trái tim của hai người.

Phương Đan nhìn Phong rồi nở một nụ cười. Nụ cười như mặt trời đầu hè. Rực rỡ, trong veo...

×YiYuo×

Đã in dấu dép

Chuyên mục quảng cáo

_Bello minna !!!

_Mọi người ơi, mọi người dành chút thời gian đọc fiction mới của Yi nhé !!!

_Fiction Vỡ

_Một fiction mà Yi đặt khá nhiều niềm tin :v hi vọng Vỡ cũng sẽ thành công như Love School =]]

26/04/2015

43. Special Chap 3 ~ Băng - Du, Em Là Lửa Còn Anh Là Băng.

Hắc hắc, ai tưởng có ngoại truyện giờ tay ~ đây chỉ là chap xả...stress thôi nhe

~ZzzzzzzzzzzzzLoadingzzzzzzzzzzZ

Diễn viên tham gia:

_Phóng viên (PV)

_Nhân vật chính:

+ Hạ Băng Băng (BB)

+ Trần Thiên Du (TD)

_Làm nền:

+ YiYuo ~.~ (Yi)

+ Phương Đan (PD)

+ Trần Thiên Phong (TP)

Bắt đầu

PV:E hèm! Xin chào tất cả các bạn! Mình tên Lá Thị Cải làm việc cho tòa soạn báo đặc biệt của Love School =)) sau một thời gian dài...ăn dật thì mình quay về rồi đây ~ Yo ! Nhân vật chính hôm nay là bạn Hạ Băng Băng...

BB: *vẫy tay*

PV: ...và bạn Trần Thiên Du !!!

TD:*dựa lưng vô ghế, nhìn*

PV:Hôm nay trời đẹp nhờ !Tớ xin hỏi 2 bạn trẻ vài câu, nhá...!

_Câu 1: Thiên Du, hãy nói vài đặc điểm về người yêu của cậu !

TD:cần thiết phải nói à ?

TP: *nhún vai* tớ nghĩ cậu nên hỏi Băng Băng trước !

PV:*im bật* *quay sang Băng Băng*

_Câu 2: Băng Băng, hãy nói vài từ nhận xét Thiên Du đi nào

~BB: đẹp trai ~ đáng yêu ~ lạnh lùng với người ngoài ~ biết quan tâm

~PV:vậy tui là người ngoài à ? *tủi thân*

Yi: đúng rồi cưng *nhịp chân cười nguy hiểm*

TD: *bất ngờ lên tiếng* Băng Băng luôn hoàn hảo như thế

~BB: *nhào tới ôm* yêu anh nhất !!!

PV: *che mặt*

Yi: *cười đều* *lôi điện thoại nhắn tin cho người yêu*

~_Câu 3: Hai bạn có hận bạn Yi vì cho hai bạn trải qua nhiều trắc trở quá không ?

BB: không *cười*

TD: có *đập bàn*

Yi: *cắt điện thoại* *ngơ ngạc* sao vậy ? Trắc trở càng nhiều tình cảm càng đậm mà !!!

TD: *gào lên* nhưng nàng ngược ta ghê gớm quá nàng biết không ???

Yi: *vậy ship che mặt cười bại hoại*

PD: *đập tay với tác giả*

_Câu 4: Hai người có dự định gì cho tương lai nhĩ ?

TD:cô cần phải biết à ? *lườm*

TP:*nói nhỏ* tốt nhất đừng hỏi chuyện riêng tư nha phóng viên trẻ !

PV:*gật đầu*

_Câu 5: A, hai bạn nghĩ sao khi con tác giả so sánh hai bạn với lửa và băng ?

BB: *che mặt* cũng bình thường. Tổ quá năng động *cười tự sướng*, anh ấy lại lạnh lùng, thế thôi !!!

PD:Côn-gát lửa băng đánh răng cũng tốt mà !!!

Yi:*đập* mày biến đi Đan. Nghĩ sao so sánh con nhà người ta với kem đánh răng *lắc đầu*

• • • • •

_Xin chào tất cả các bạn !!! Ahihi, Yi đập con phóng viên xú rồi giành micrô nói chuyện đây

~_Hờ hờ, các bạn có ai còn mong có thêm ngoại truyện không ạ ? Mà khoan, nếu muốn Yi có hứng viết thì ủng hộ Yi nhiều nhiều nha

~_Let's search Google with words : Võ - YiYuo - Wattpad

~_Tìm gg với từ khóa như vậy để ủng hộ fic Võ của Yi nha

~_Wattpad-er thì tìm trực tiếp trên thanh tìm kiếm là ok !!!

_Bái bai

44. [ngoại Truyện 2] Biệt Đội Theo Dõi A.k.a Biệt Đội Nhìn Lén

Hắc hắc, Yi thi xong rồi m.n ạ =D khỏe ghê

~Enjoy

~~Trong khi Phương Đan và Thiên Phong đang tay trong tay hạnh phúc, thì phía sau họ vài toa chính là biệt - đội - theo - dõi gồm những con người có máu khố - nạn - kinh - niên.

- Yahhhh ~ thật là đã quá đi !!! - nó hét lên vui sướng.

- Hờ, nếu em thích anh có thể dẫn em đi chơi thường xuyên ! - hần đáp.

Mà khoan, chẳng hiểu sao hần đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc mà cả gương mặt lẫn lời nói đều điềm tĩnh đến lạ. Tinh thần thép à ???

- Ày, anh hứa nhé ! Dẫn em đi thường xuyên nhé !

- Biết rồi thưa cô nương ! - hần nói rồi cốc đầu nó một cái rõ đau.

Phía sau lưng của hai con người đang hí hửng cho lần đi chơi tiếp theo là hai con người đang nhìn nhau cười đầy ẩn ý ! Ngoài máu khố-nạn-kinh-niênthì đâu có vẫn tồn tại máu thần-kinh-khó-đoán trong cơ thể của những trai xinh gái đẹp này!

Tên ten

~~~ Diệu Chi này, đến chỗ kia nhận ảnh đi ! - Tuấn Kiệt nắm tay Chi, toan kéo đi.

Nó ngơ ngác nhìn hai người họ, rồi nắm áo Diệu Chi kéo lại, từ từ lên tiếng, hỏi :

- Này, hai người đi đâu mà không rủ bọn này theo đây ?

- Lấy ảnh ! - Diệu Chi cười lém lỉnh, nói.

- Ảnh ???

- Ở đoạn vòng kia kìa... - Tuấn Kiệt nói rồi chỉ lên một đoạn vòng của tàu lượn - ...có gắn máy chụp hình tự động, cho nên bây giờ bọn tớ sang tìm ảnh mang về.

Nó gật gật đầu tỏ ý đã hiểu, buông tay ra khỏi áo Chi. Rồi nó quay sang nắm tay hấn kéo đi một mạch đến chỗ lấy ảnh. Ừ thì muốn có tấm hình làm kỉ niệm ấy mà !!!

...

Hận...

Thật hận...

Thật rất hận...

Hình của Tuấn Kiệt và Diệu Chi thì đẹp lung linh miễn bàn vì hai người họ đã biết mà tạo dáng trước. Tuấn Kiệt và Diệu Chi vừa...môi chạm môi vừa giơ tay lên tạo kiểu V-sign. Trông vừa lãng mạn vừa đáng yêu hết sức

Còn hình của nó và hấn thì...

Hấn vẫn đẹp trai lung linh như thường, còn nó thì chu môi phồng má giận dữ nhìn hấn. Hai tay thì đặt lên trên đầu.

Sở dĩ như thế là vì máy ảnh tự động chụp ngay lúc hấn vừa cốc đầu nó đấy ! Nó đưa tay lên xoa đầu mình mà !

Khỏi phải nói hấn hí hửng thế nào, còn đòi đi phóng to lồng vào khung để treo tường nữa.

Thật...ba chấm !

Nó thì đương nhiên là phản đối kịch liệt rồi.

...

- Hey, theo dõi vừa thôi nhé !

Một ai đó vỗ mạnh vai hấn, kèm theo giọng nói quen thuộc sắc mùi thuốc súng. Người đó là một bạn “giai” cực kì đẹp trai, bạn ấy tên...Thiên Phong.

- Anh...anh hai...

Và một ai đó xoa xoa đầu nó, cất giọng :

- Bạn thân, học hỏi thêm khóa học theo dõi đã nhé ! Lộ...quá lộ...

Người đó là một bạn gái cực kì đẹp gái, bạn ấy tên...Phương Đan.

- Phương...Phương Đan...

Nó và hấn đưa mắt sang chỗ Tuấn Kiệt và Diệu Chi đang xoa đầu kịch liệt (lí do là vì bị cốc đầu đấy!) rồi quay sang nhìn nhau, cười khố.

Lí do bị phát hiện chính là do...ảnh chụp góc rộng đoàn tàu. Và Phương Đan x Thiên Phong đã phát hiện ra 4 người kia ngồi sau họ vài toa và đang chăm chú nhìn.

Nhọ.

Quá nhỏ.

Quá sức nhỏ.

Chuyện xảy ra tiếp theo mời mấy bạn tự liên tưởng. Thật sự không muốn nghĩ đến, đáng sợ

~~~ Anh, sao mấy đứa kia lâu quay lại thế nhỉ ? - Trâm Anh vừa quay sang hướng tàu lượn, vừa hỏi.

- Anh đâu biết... - Mạnh Hoàng hồ hững đáp lại, tay thì liên tục...bắn đảo Prite Kings.

Trâm Anh quay sang lườm Mạnh Hoàng, cô ghét nhất ai nói chuyện với cô mà trả lời hồ hững. Mạnh Hoàng chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình đang tăng...đột ngột. Tăng khủng khiếp. Anh vội cắt điện thoại, khóc thầm khi nghĩ đến việc lát sau mở lên đảo của anh đã bị...attack một cách vô lương tâm, vô nhân đạo, vô...vô...vô gì tự nghĩ .__.

- Chắc bọn nó bị phát hiện rồi...

- Sao anh nghĩ thế ? - Trâm Anh tròn mắt hỏi.

- Vì...anh nghĩ như thế ! - Mạnh Hoàng nói rồi cười.

-...

Chưa bao giờ Trâm Anh thấy bất lực với từ ngữ như lúc này. Người yêu cô...đúng là biết cách làm cô...điều đúng. Để trả thù việc Mạnh Hoàng dám trêu mình, Trâm Anh âm thầm quay lưng đi hướng khác, mở trò chơi Prite Kings và attack đảo của Mạnh Hoàng một cách không thương tiếc ! Spins nhiều là dùng cho những lúc thế này đây !

Chuyện gì xảy ra tiếp theo tớ không dám kể nữa :3 có thể đảo của Trâm Anh sẽ lụi tàn trong vài tiếng tới khi Mạnh Hoàng đi chơi với cô về và mở điện thoại, đăng nhập vào trò chơi. Thế nhé ! Người đọc tự tìm hiểu kết quả !

×YiYuo×

Đã in dấu dế

P/s : bạn nào đọc những truyện kia của Yi rồi chắc hẳn sẽ nhận ra ngôn ngữ ở Love School (và Tớ nói cái này nhé ! Tớ thích cậu !) trẻ con hơn hẳn nhỉ ? Tớ đã nghĩ sẽ thay đổi ngôn ngữ ở Love School trong phần ngoại truyện nhưng lại...giữ nguyên :))) tớ muốn truyện của tớ thật nhiều màu sắc ^^ tớ không muốn giữ mãi 1 màu :)))

[Chương trình quảng cáo]

__[Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ...

__Vỡ

~> hai fiction Yi đang tập trung thực hiện. Hi vọng mấy bạn sẽ ủng hộ !

* Search Gu gồ - kun với từ khóa :

+ Vỡ [Update] - YiYuo - Wattpad

+ [Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ... - Lee Summer - Wattpad

* Lưu ý : Lee Summer là bút danh Yi dành cho truyện ngắn!

Yêu

BRVT, 19/05/2015

45. Thông Báo

Konbanwa minna =]]]

Hôm nay trời đẹp, Yi thông báo ọi người một tin :)

Love School xin được phép end tại đây ^^~

Chặng đường gồm 35 chap chính thức, 3 special chap, 2 phần giới thiệu GTNV, 1 phần Information và 2 ngoại truyện :”>

Thời đại huy hoàng xin được phép kết thúc !

Hi vọng mọi người sẽ luôn sát cánh bên Yi ^^

Một số tác phẩm Yi đang viết (và mong mọi người đọc ủng hộ) :

1. Vỡ [Update] - YiYuo

__Đây là fiction Yi chính thức tập trung viết một cách nghiêm túc :v mọi người đọc, vote và cmt để Yi lên tình thần nhé !

__Yêu mọi người nè

2. [Tập truyện] Tình đầu là tình để nhớ... - YiYuo

__Đây là tập truyện ngắn Yi đang thực hiện :3 cũng mong mọi người đọc ủng hộ nha ^^

__Cơ mà cái này thì có vẻ Yi lâu cập nhật ! Hi hi

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/love-school>